38

BİLEN KAZANIYOR 3

Akbaba



RAMAZAN DAVULU !



kutlu olsun!..

1 çekilişte 16 MİLYON

BU ÇEKİLİŞTE:
45
Apartman Dairesi

50 adet 100.000 lira

100 adet 10.000 lira
200 adet 5.000 lira
1000 adet 1.000 lira
ayrıca 16 000 adet
çeşitli para ikramiyeleri
talihlilerini bekliyor.

milyon bayramında 20,000'e yakın talihli bayram edecek

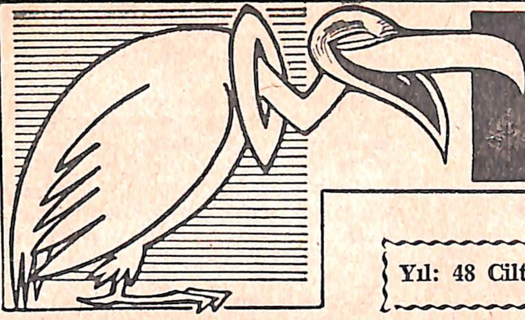
Bütün tasarruflarınızı yıl sonuna kadar
İş Bankasında toplayınız...
Milyon Bayramında bayram edecek
talihlilerden olmanız,
en büyük dileğimizdir.



TÜRKİYE İŞ BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyetidir

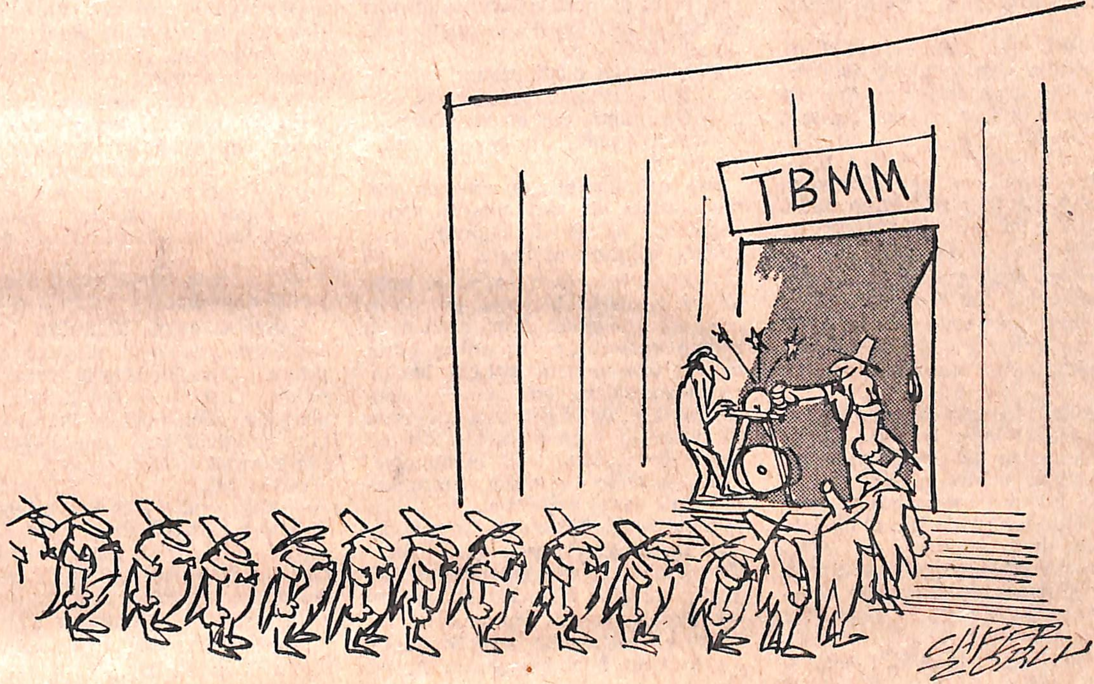
(Yeni Ajans : 4202 — 169)



AKBABA

Yıl: 48 Cilt: 19 Sayı: 46 * Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ * 4 Kasım 1970 * Fiyatı: 125 Krş.

— Meclis açıldı. —



Yazısız

Bozbeyli'ye dikkat!

BİZİM demokrasi bahçesinde türlü türlü çiçek vardır. Güllerin, papatyaların, ısırgan otlarının, devedikenlerinin, ayrık otlarının, yüzsüz sarmaşıkların, aslanağızlarının haddi hesabı yoktur. Edepsizlikte şampiyon olanların, yüzsüzlükte birinciliği kimseye kaptırmayanların, yalancılıkta pîr aşkına göğün yedinci katına tırmananların yıllardan beri yaptıklarını gazetelerde okur, kulislerde dinler, salonlarda görürüz.

Bir de efendi adamlar vardır politikamızda...

Hangi meşrep ve mezhepte olursa olsun, kişinin efendiliği bir ayrı iştir. Şöyle ağırbaşlı, küfürsüz konuşan, konuştuğunu tartan, üzerine aldığı görevi sağdan sola partiler yelpazesindeki insanlara da beğendirerek yapan kaç kişi var?

İşte, Ferruh Bozbeyli bunlardan biridir.

Kaç yıldan beri yüklendiği Meclis Başkanlığı görevini, fırtınalı havalarda ciddiyetle yerine getirmeye çalışmış, bir ihtilâl sonrası parlâmentosunda bir tarafsız Başkan olmak amacına bel bağlamış politikacıdır Ferruh Bozbeyli...

Bozbeyli, Adalet Partilidir. Ama nasıl Adalet Partili?

Demirel'ci değil.. Bilgiç'çi değil.. Yalçın'cı değil.. Yeminli değil.. 41'ci değil.. düpedüz Adalet Partili.

Şu günlerde düpedüz Adalet Partili kalmadığı, veya çok az kaldığı için bu nitelik çok önemlidir. Ve işte yıllarca süren başarılı Meclis Başkanlığı görevinden istifa eden bu düpedüz Adalet Partili:

— Başarısız bir Meclise Başkanlık etmekten ıstırap duyuyorum.. diye konuşmaktadır.

Eski Meclis Başkanının kaygıları daha da ileriye gitmekte:

— Türkiye'de her siyasî parti tecrübeci Türk halkının ümidini bir nebze yemiştir.. demektedir.

Tam sekiz yıl Meclis Başkanlığı yapan ve «başarısız Meclisin başarılı Başkanı» sıfatını kazanan Ferruh Bozbeyli'nin söylediklerine kulak vermek gerekir. Zira Türkiye bunalımlar içinde çırpınmaktadır. «Politikacı» dediğimiz zaman halkın gözleri önünde canlanan tip, dalavereci, üçkâğıtçı, çıkarcı gibi bir şeydir. Halk arasında yaygın fikre göre, politikacıya güven olmaz, politikacı yalan söyler, politikacı bugün böyle - yarın şöyle konuşur, politikacı memleket menfaatini değil, kendi menfaatini düşünür. Siyasî parti demek bir çeşit şirket demektir. Girdin mi siyasî partiye, yükünü tutmanın yollarını bulursun. Evinin önünden cadde geçirmek istiyorsan, siyasî partiye gir.. dükkânına Belediye Zabıtası uğramasını istemiyorsan, siyasî partiye gir.. apartmanın imar plânını çabucak çıkarmak istiyorsan, siyasî partiye gir.. taahhüt işlerinde yağlı ihaleler almak istiyorsan, siyasî partiye gir.. ihracat ithalât işlerini tereyağından kıl çeker gibi yürütmek istiyorsan, siyasî partiye gir..

Siyasî partiye girmesen bile siyasî partinin kodamanlarına yanaştın mı, olmadık işleri oldurursun.

Kredi, kota, ruhsat, avanta, ne istersen, iktidarın rıhtımına geminin palamarını bağladın mı tamamdır.

Bu hava içinde kanat çırpan politikacıların umutsuzluk manzarası, hele iktidar partisinin denetimden yoksun havası, en sonunda Meclis Başkanı Ferruh Bozbeyli'nin bile sabrını taşırmış:

— İstifa ediyorum.. demiştir.

Ve şimdi 1970'in Kasım'ında parlâmento açılırken Ferruh Bozbeyli kürsüde değil, milletvekili sıralarında oturmaktadır.

Acaba Meclis Başkanının bu uyarmasından ders almasını bilecekler çok mudur?

Sanmıyoruz.

Politik çıkarlar insanların gözünü öylesine karartıyor ki, sağını-solunu, önünü-ardını hesap eden yoktur. Tıpkı kıran kırana futbol maçına çıkmış oyuncular gibi, sille-tokat, tekme-yumruk, biribirine girmiş politikacılara Ferruh Bozbeyli gibi bir hakem istediği kadar düdük çalsın...

Zor duyulacaktır.

Futbol maçlarında hakemin düdüğünü hiçe sayarak biribirine girmiş tarafları önce polis ayırmak ister, başa çıkamayınca ordu birlikleri imdada çağrılır.

Temenni edelim ki politika maçında böyle olmasın... Hakemin sözlerine herkes saygı duysun... Oyuncular oyunu kurallara göre oynasınlar... 1970 bir uyanış yılı olsun...

Bunun için hakeme dikkat etmeli, Bozbeyli'nin söylediklerine kulak vermeli...

AKBABA

SİZİN İÇİN

Sevgili okurlarımız,

AKBABA her yaştan ve her baştan insanın arkadaşıdır. Memleketimizde büyük kitleleri içine alan çeşitli meslek grupları var. Örneğin, memurlar, öğretmenler, subaylar, doktorlar, mühendisler, hukukçular, sanatkârlar, öğrenciler, berberler, şoförler ve sayamıyacağımız bunlara benzer daha pek çokları... Muhakkak ki her birinin meslekleriyle ilgili öyle anıları vardır, bir araya gelince anlattıkları meslekleriyle ilgili öyle fıkralar vardır ki, bunları ne halk bilir, ne diğer mesleklerden olanlar. «Öyleyse yapmamız gereken, ayıracağımız sayfayı meslek erbabı okurlarımızın emirlerine vermek olmalıdır» dedik ve SİZİN İÇİN... adını koymayı uygun gördük. Siz yazacaksınız, biz çizeceğiz; kafa ve gönül birliğiyle neşenin büyümesini sağlayacağız.

Evet, SİZİN İÇİN...

Memurlar, SİZİN İÇİN... Öğretmenler, SİZİN İÇİN... Öğrenciler, SİZİN İÇİN... Subaylar, SİZİN İÇİN... Doktorlar, SİZİN İÇİN... Bayanlar, SİZİN İÇİN... Berberler, Şoförler ve daha niceleri, sayfamız SİZİN İÇİN.

Ricamız şu: AKBABA adresine gönderilecek yazılar, yazarının mesleğiyle ilgili ya bir anı, ya da mesleğiyle ilgili pek duyulmamış fıkra olmalıdır. Yazılar, güldürü niteliği taşımalı; altında yazarın ismi, mesleği ve adresi bulunmalıdır. Dileyenin dilediği kadar yazı gönderebileceğini açıklarken, yayınlanacak her anı veya fıkra karşılığının bir aylık AKBABA abonesi olacağını bildirir, espri dolu yazılarınızı bekleriz sevgili okurlarımız.

Büyük adam

MUZAFFER İZGÜ

BENİ kolumdan yakaladı:

— Gel gel! dedi, şurada bir zahireci dükkânım var, hem bir kahve içeriz, hem de konuşuruz...

Yan gözle şöyle yüzüne baktım. Yeni traş olmuş suratı pırıl pırıl yanıyordu. Çenesinin yan tarafı boynuyla birleşmiş, bu birleşmeden sonra bir kısım etler, ensesine doğru kaymıştı. Saçlarından da bir tek tel dökülmemişti daha... Burnu yine çarpık, gözleri yine şeytan şeytandı...

— Evet evet, zahireci dükkânı, dedi, buğday alırım buğday satarım, arpa alırım arpa satarım... Çok şükür geçinip gidiyoruz işte... Ha sahi yahu, evlendin mi?

Başımı salladım... Neden bilinmez, karım ve çocuklarım bir anda resmigeçit yaptılar gözlerinin önünden... Boynu incecik çocuklarım, sapsarı benizli, hasta karım...

— İyi iyi, dedi, çok iyi etmişsin... Benimkilerden bir tanesi maşallah bu yıl özel üniversiteyi bitirdi, bir tanesi de kolejde... Bir de kız var ama, okutmadık onu, çabucak büyüdü...

Et geldi gözümün önüne, süt ve yumurta... Sonra, karımın ikiyüz elli gram etten üç yemek yaptığı... Söylemedim, benim çocuklar okumadılar, bir tanesi pazarlarda kalem satıyor, bir tanesi de bir minibüste çalışıyor, diye...

Zahireci dükkânına geldik... Sararmış ot kokusu, ekşimiş incir kokusuyla karışmış bir koku... Sonra bir serinlik.

Fadullah bey, mağazadaki sakalları bir karış çıkmış olan adama sordu:

— Hiç beni arayan soran oldu mu? diye.

— Vali bey aradı...

— Başka?

— Başka arayan olmadı Fadullah bey.

Olsa olsa, bu vali, birinin lâkabı olabilirdi. Koskoca bir vali neden arasındı bir zahireci Fadullah'ı... Ama, belki de arkadaşlarımızdan biri de vali olmuş, bu il'e gelmişti, o da olabilirdi.

Ben bunları düşünürken:

— Ne içeceksin? diye sordu.

— Ne olursa, çay olsun, dedim...

— Yok canım, hiç çay olur mu, kahve iç!...

Başımı salladım... O, masanın çekmecesinden bir zarf çıkardı, sonra kâğıtlar... Karıştırdı kâğıtları, içlerinden iki tanesini seçti:

— Bana bak, dedi adamına, şunu al, şu köşedeki bankaya git, ben müdürle konuştum. Sana oradan on beşbin verecekler. Bu onbeş binin beşbin lirasını dün gittiğin bankaya yatıracaksın, işte senedi... Sonra, onbinini de al gel. Haa, giderken de bize iki kahve söyle. İkisi de çok şekerli olsun... Söyle dürzüye, dünkü gibi kaynatmasın, sonra kafasından aşağı geçiririm...

Beni, sanki dükkânına yaptığı işleri seyredeyim diye getirmişti... Çekmeceleri açıyor, çekmeceleri kapıyor, birinden çıkardığı bir kâğıda bir şeyler yazıyor, sonra o kâğıdı başka bir kâğıda iğneleyerek, başka bir dosyanın içine koyuyordu. Arada bir elini zımbaya, masanın üzerindeki kurutma kâğıdına atıyor, ama almıyordu... Sırtını dönüyor, kasayı açıyor, kasadan birtakım sarı sarı kâğıtları çıkarıyor, bunların üzerlerindeki rakamları sırasıyla bir kâğıda yazıyor, fatura defterinin orasına burasına çarpı işaretleri koyuyordu... Arada bir de:

— Yaaa, işte böyle, neydi o günler yahu? diyordu...

Başımı sallıyordum... Bu sallamadan bile rahatsız olacağını düşünerek, salladığımı görmesin diye, boynumu eğiyordum...

Arada bir elini ayağına atıyor, cızır cızır bir ses, bir kaşıma sesi, sonra başını eğiyor, ayağına bakıyordu... Ellerini masaya dayıyor, kendini geriye doğru atıyor, sinirli:

— Sinek, pis sinekler, diyordu... Sonra, birden o kızgın suratı değişiyor:

— Yaa, işte böyle, neydi o günler yahu? diyordu...

Kahveler geldi, kahveleri içtik... Yine aynı, çalışıyor, boyuna çalışıyordu... O sırada içeriye birileri girdiler... Bir anne, bir baba ve bir genç kız... Selâmladılar Fadullah beyi... Fadullah bey, yine kâğıtlarını karıştırarak sordu:

— Hayrola?...

— Hayır vallahi Fadullah bey, dedi adam... Bizim kız bu yıl öğretmen çıktı da... Biliyorsunuz, benim de bakıma ihtiyacım var, annesi de hasta... Şöyle kızın tâyinini merkeze diyordum... Mümkün mü?

Kâğıtlarından başını kaldırmadan sordu Fadullah bey:

— Mecburi hizmeti falan var mı?

— Yok Fadullah bey, gündüzlü okuttuk... Ama neler çektik, neler...

— Olur, dedi Fadullah bey... İsmi?

Ana ve baba, dua ede ede çıktılar... Fadullah bey yine kâğıtlarını karıştırmaya, cetvelle bir şeyler çizmeye başladı. Kırmızı kalemle karecikler meydana getirdi. Her karenin içine mavi kalemle birer rakam yazdı... Sonra, telefon kadranının numaralarını çevirdi. Bir, beş, yedi...

— Ben Fadullah!...

— Nurhan Telek diye biri gelmiş sizin oraya... Efendim... Evet evet... Madem öyle tâyin listesini alın gelin yanıma... Olur mu? Evet evet, merkez. Tabii tabii... Yazarım... Söz veriyorum yazarım...

Telefonu kapattı... Kırmızı kareciklerin yanına bu kez birer harf koydu, T'ye kadar... Bir karecik daha ekledi en sona, eğri büğrü. Ona da U harfini koydu. Sonra parmaklarını saydı, mırıldandı...

— Yaa, işte böyle, neydi o günler yahu? dedi tekrar.

Elini masaya dayadı yine, eğildi, en alttaki çekmeceye uzandı... O sırada içeriye iki kişi girdiler, biri diğerinin koluna girmiş.

Konuştu koluna giren:

— Vallahi rahatsız ettik Fadullah bey, dedi.

Fadullah bey, en alt gözden çıkardığı karbon kâğıdını, iki beyaz kâğıt arasına itinayla yerleştirdi...

— Şunun için rahatsız ettik Fadullah bey, bu bizim birader, hastaneye yatıracağız da... Gerçi pek önemli bir hastalığı yok, ama, bize rapor lâzım... Şöyle üç aylık kadar... Bunu hastaneye yatırırsak tamam... O zaman rapor verirlermiş... Gerekli de bu rapor...

— Gittiniz mi hastaneye?

— Gittik...

— Olmadı?

— Evet olmadı...

— Pekiyi, adı?

— Mestan Koyuncu...

— İyi, gidin...

— Hastaneye mi Fadullah bey?

— Hı...

Teşekkürler edildi birkaç kez... Fadullah bey, iki beyaz kâğıt arasına geçirdiği karbonu eliyle düzeltti. Sonra bir mendil serer gibi onu masanın üzerine yaydı, üzerine zımbayı koydu, telefonun kadranını çevirdi:

— Aloo, ben Fadullah... Üç aylık rapor istiyorum... Yok yok, bana değil, ne yapayım ben raporu yahu? Biraz sonra gelecekler, adı, dur bakalım neydi? Şey şey, Mestan Mestan... Hay Allah, soyadı neydi yahu?.. Neyse, onu da siz sorup öğrenin!... Ararım ararım...

Telefonu kapadı... Ahizenin kordonu karıştı, bir zaman onu düzeltmekle uğraştı, bu arada bana:

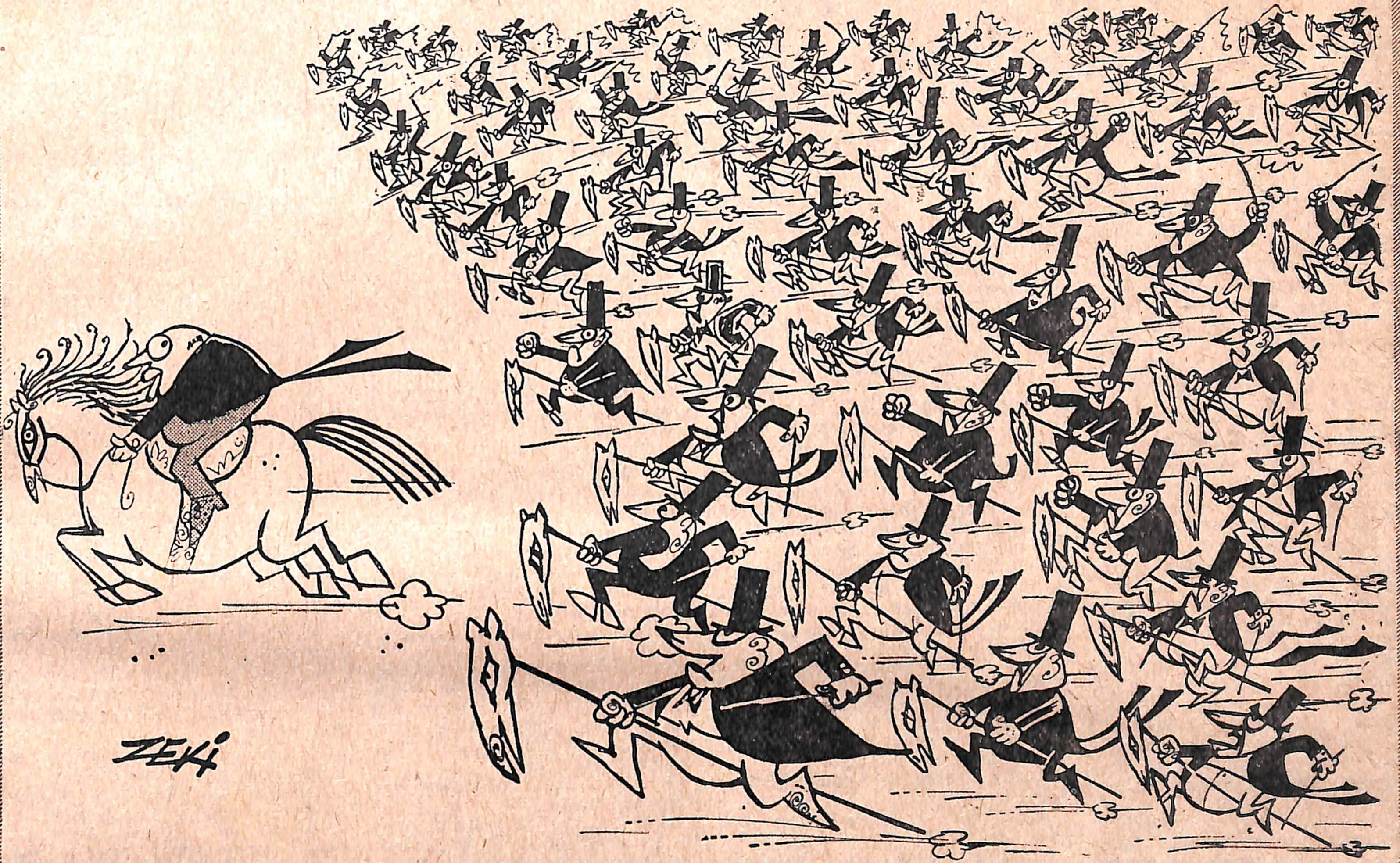
— Yaa, işte böyle, neydi o günler yahu? dedi...

Karbonlu beyaz kâğıtları ütülü bir mendilmiş gibi aldı masanın üzerinden. Bir ara toplu iğne aradı, bulamadı, ne dediği anlaşılmayan küfürler etti... Sonra, yakasından bir toplu iğne çıkararak, kâğıtları iğneledi. En başına cetvelle ve kopya kalemle kapkalın bir çizgi çizdi... Bir de ortadan çizdi. Büyük bir T harfi oldu kâğıdın orta yerinde. Çıkıyor mu, çıkmıyor mu diyerek, alttaki kâğıda baktı... Sakallı girdi içeriye, onbin lirayı saydı... Yüzlükleri, ellilikleri ayırdı Fadullah bey, yeleğinin cebinden çıkardığı kocaman anahtarla açtı kasayı, paraları bir bir yerleştirdi, diğer yüzlüklerin, diğer binliklerin yanına...

Bu sırada altı kişi birden girdiler içeriye... Üç tanesi bir tarafa geçti, diğer üç tanesi bir tarafa... Üçlü gruplar biribirlerinin gözleri-

Bazı Belediye memurları, seyyar esnaftan rüşvet alıyormuş. — Gazeteler —

Yazısız



Demirel'e hücum!

nin içine bakıyorlar, hangi grubun daha önce konuşmasına, bilinçsiz olarak gözleriyle karar vermeye çalışıyorlardı. Masanın sol tarafındaki üçlü gruptan sarışın, orta yaşlı bir adam:

— Getirdim Fadullah bey, dedi, yanındaki sıska bir adamı göstererek, işte dediğim arkadaş bu...

Fadullah bey, saatlerdir kürek çekmiş bir insanın yorgunluğuyla baktı sıska adama:

— Demek doğru? dedi.

— Doğru beyim...

— Nedir o sağlık memurunun adı?

— Hüseyin Öksüzoğlu...

— Gösteririm ben ona öküzlüğü... Haydi siz gidin!...

— Sağolun beyim... Biz kasabaya haberi salarız...

Fadullah bey, öteki üçlü gruba sordu:

— Sizin?

Tıknaz, burnu, bir domuz burnu gibi küt olanı konuştu:

— Fadullah bey, dedi, bir apartman yapacaktık, yeşil saha dediler, ruhsat alamadık... Oysa ki bu yeşil saha içinde meskûn yerler var, ama belediyedekiler olmaz da olmaz diyorlar...

— Olmaz diyorlar?

— Öyle diyorlar efendim...

— Şu, turistik otelin arkasındaki saha mı?

— Evet Fadulah bey...

— İyi, siz gidin... Yalnız bana a-
da, parsel numarasını getirin!...

— Yanımızda efendim... Buyrun...

Çıktı gittiler... Fadullah bey, ce-
binden nikotini boğaza taksit taksit gönderen uzun sigaralardan bir tane çıkardı, yaktı, tam paketi cebine koyarken, bana uzattı:

— Yak, dedi. Ardından: Yaaa, işte böyle, neydi o günler yahu? dedi... Aa aa, içtik mi biz kahveleri?

Başımı salladım... Ama bakmadı bile... Tekrar bir kalın çizgi çizdi. Satır satır böldü kâğıdı. Telefonun zili çaldı. Açtı telefonu, sadece bir tek kelime konuştu:

— Gel!...

On dakika sonra zahireci dükkânına, elinde dosyayla, kravatlı, gözlüklü, iyi giyinmiş bir adam geldi. Elini uzattı, Fadullah bey de elini uzattı:

— Evet, görelim, dedi...

İyi giyinmiş gözlüklü adam, çantadan bir dosya, içinden de bir kâğıt çıkararak okumaya başladı:

— Feyzi Şencan, onbeş bin... Turan Kara, yirmibin... Abdullah Mert, yirmibin...

— Yirmibin mi?

— Evet beyefendi...

— Sil onu, onbin yap!... Çok bile ona onbin lira kredi...

— Başüstüne... Suphi Ballı, üçbin, Kadri Demir, sekizbin...

— Sil o sekizbini, onbeş bin yap!

— Başüstüne beyefendi...

İyi giyinmiş gözlüklü adam, çok insan ismi, çok rakam okudu... Fadullah bey, isimlere bir şey demedi ama, rakamların bir kısmını azalttı, bir kısmını çoğalttı... İş bitince:

— Bir kahve içer misin? dedi.

— Hayır, dedi iyi giyinmiş adam, benim bir istirhamım var sizden... Bizim kayınbirader otomobil ehliyeti alacaktı da...

— Adı?

— Şeref Yazıcı!...

— Olur olur!...

— Ben kalkayım beyefendi...

— Gülegüle...

İyi giyinmiş adam gittikten sonra:

— Ben de kalkayım, dedim...

— Yaaa, işte böyle, neydi yahu o günler? dedi tekrar. Demek gidiyorsun? Şey yine gel, işin düşünce gel!..

Çıktım dışarıya... Karşı kaldırıma geçtim, dükkânın tabelâsına baktım. «Zahireci Fadullah Yalaroğlu», bundan başka yazı yoktu tabelâsında... Şöyle aradım, bir devlet dairesi ismi, ama bulamadım...

Yürüdüm... Bir kaç adım ötede, bir tütüncü dükkânından, üçüncü sigarası aldım... Sordum tütüncüye:

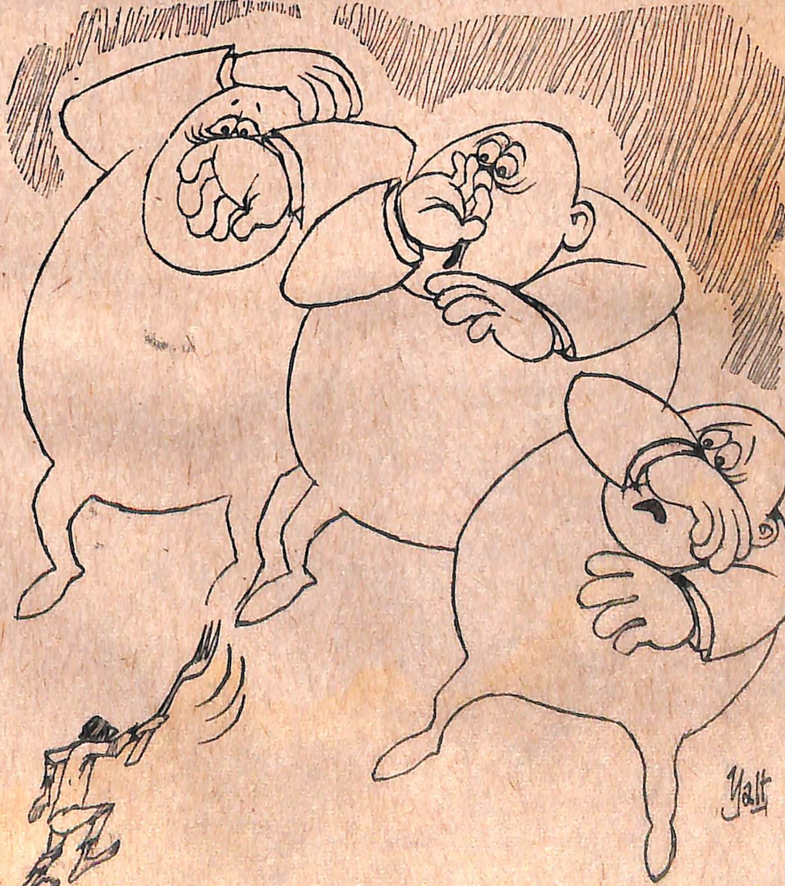
— Şu Fadullah bey dedikleri adam kimdir?

Tütüncü tuhaf tuhaf baktı yüzüme:

— Bilmiyor musun? dedi, bu ilin parti başkanıdır...

Muzaffer İZGÜ

Türkiye'yi açlık tehlikesi bekliyor. — Gazeteler —



Yazısız



BİLEN KAZANIYOR



DÖRDÜNCÜ DELİ

— No. 3 —

Sevgili okurlarımız,

Evvelki sayıda başladığımız «BİLEN KAZANIYOR» yarışmasının konusu şudur: Her sayıda bir hikâye yayınlanacak ve bu hikâye ile ilgili bir soru sorulacaktır. Bu soruların cevaplarını okurlarımız vereceklerdir. Yarışmamız sekiz sayı sürecek ve her hafta bir hikâye bir de kupon yayınlanacaktır.

Yarışmaya katılmak isteyen okurlarımız:

1 — Hikâye ile ilgili sorunun cevabını bir kâğıda yazıp, «BİLEN KAZANIYOR» kuponu ile beraber aşağıdaki adrese göndereceklerdir:

AKBABA DERGİSİ YARIŞMA SERVİSİNE
DİVANYOLU — İSTANBUL

2 — Her doğru cevabın karşılığı 25 liradır. Okurlarımız, «BİLEN KAZANIYOR» yarışmasına bir sorunun cevabı ve bir kuponla katılabilecekleri gibi; sekiz hikâyenin cevabını sıra numarasına göre yazıp, sekiz kuponla birlikte de katılabilirler.

Böylece 25 liradan 200 liraya kadar kazanma şansları olur.

3 — Doğru cevap verenler arasında kura çekilecek; kura sonucu 25, 50, 75, 100, 125, 150, 175, 200 liralar kazanan okurlara ayrıca Akbaba Yayınlarından birer kitap da armağan edilecektir.

BİLMEM kaçıncı Akıl ve Ruh Sağlığı Kongresi yurdumuzda yapılmış, günlerce süren çalışmalar sonunda birtakım yeni kararlar alınmıştı. Yerli ve yabancı otoritelerin çoğunluk tarafından benimsenen görüşlerine göre, türlü nedenlerle meydana gelen akıl ve ruh hastalıklarını tedavide en emin yol, uzun süre hastanın ruh yapısını inceledikten sonra, hangi tedavi sisteminin daha yararlı olacağına karar vermekti.

— Şu halde, diye konuşmasına devam ediyordu fikir sahiplerinin sözcüsü, ilkin hastayla aramızdaki mesafeyi kaldıracağız. Onu daha yakından tanımak, nelere niçin saplandığını anlamak için deliyle deli olacağız, zırdeliyle zırdeli!... Ama hiçbir zaman karşılarında bir doktor olarak görmeyecekler bizi. Diyelim hastamız bakışlarını belli bir noktaya dikmiş, bakıp bakıp sebepsiz kahkahalar atıyor. Düşündük, nedenini bulamadık. Sorduk, cevabını alamadık. İşte o zaman yapılacak en doğru hareket hastanın baktığı yere bakıp, onunkine benzer kahkaha atmaktır. Böyle yapmakla, o an hastanın neler hissettiğini bizzat öğrenmiş olacağız.

Karşılıklı söyleşildi, dertleşildi, sonra toplu olarak şehrin en büyük akıl hastanesine gidildi. Koğuşlar gezildi, hastalar görüldü, görülenler delegelerin bir kısmı tarafından takdir, bir kısmı tarafından tenkid edildi. Tenkidçiler:

— Ruh yapısı biribirinden çok ayrı insanları bir araya toplayıp açıkhavada çalıştırmak, modern bir tedavi şekli değildir, diyordu. Bunların arasında açıkhavada gezip tozmaktan zevk alanlar olacağı gibi, açıkhavadan hüzün duyanlar da vardır. Şu halde...

Bir başkası devam ediyordu:

— Kongre kararını uygulamanın zamanı gelmiştir. Daha bir başkası:

— Önce hastalar hakkında biraz bilgi alalım, dedi.

— Emredersiniz. Efendim, her yerde olduğu gibi hastaları «Zararlı ve zararsız» diye iki sınıfa ayırırız önce. Örneğin şu gördükleriniz hastanenin kıdemlisi sayıldıkları halde, zararsızdırlar.

— Peki, zararsızları da ruh yapılarına göre sınıflara ayırdınız mı?

— Kongre kararını henüz uygulamamış olmakla beraber, ruh yapıları hakkında yeterince bilgimiz vardır. Meselâ şu duvarın dibinde toplananlar, akıllarını ticaretle bozmuşlar. Bütün gün ellerinde sözde kâğıt kalem, piyasadaki fiyat oynamalarını işaretleyip dururlar. Şu ağaçların altındakiler, dünya politikasını kura kura tozutmuşlar. Biribirine düsman, hepsi birer ağacın altında, bütün gün nükleer silâhların yasaklanması konusunda, Ortadoğu savaşının durması konusunda toplantılar yaparlar, nota verirler, alınan kararları veto ederler. Hele bazı günler ordularına alârm vermeye kadar dökülür iş. Şu gördüklerinizin bütün dertleri, aşk! Kimi sevmiş alamamıştır, kimi sevmiş almıştır. Hemen şu önümüzdekiler diğerlerinden daha ayrı.

— Onlar akıllarını neye takmışlar?

— Öteki dünyaya... Durup dururken İsa oldular, Musa oldular, akıllanacaklarına öteki dünyaya mürid toplamaya başladılar.

— Eh, oluyor böyle şeyler. Görevli arkadaşlar hastaya gerektiğinden fazla yakınlaşmayı sağlasalar, tedavi daha sağlam olur. Meselâ biri çıkıp da mürid olarak aralarına girseydi...

— Denedim efendim. «Sana iman ettim yâ İsa; yâ Musa; yâ Ali» diyerek aralarına bizzat kendim girdim.

— Evet, sonuç ne oldu?

— Dört günde dört din değiştirdim.

— Neyse, ilim uğruna her şey yapılır. Peki, bunlar?...

Delegelerin gösterdikleri hastaları nasıl tanımlayacağını bilemeyen doktor:

— Şey efendim, diyerek boynunu büktü. Koca hastanede sadece şu dört hastanın durumuna akıl erdiremedik henüz. Oysa iki yıldan beri de içli dışlıyız denebilir. Ne kimseyle konuşurlar, ne diğer hastalara karışırlar. Herifler hasta değil, tiyatro oyuncusu sanki... Sahneye koyacakları oyunun provasını yapar gibi günde belki yüz kere şu gördüğünüz sahneyi tekrarlar dururlar!

Bütün bakışlar adı geçen dört hastaya çevrildi.

Hastane görevlilerinden biri:

— Bakın, bakın, dedi, yine başlıyorlar.

Biri dimdik ayakta duruyordu, hemen onun ayaklarının dibinde boynuna astığı yazılı bir kâğıtla ikinci hasta bağdaş kurmuş oturuyordu. Üçüncü hasta aklına estikçe çukur açıyormuş gibi yapıyor, makas gibi açıp kapattığı parmaklarıyla sözde bir şeyler kesip atıyor, bu da bitince saatbaşı verir gibi:

— Kalkınıyoruz! diye bağırıyordu. Hızla kalkınıyoruz!

Bu söz, dördüncü hastanın hareket komutuydu sanki. O, «Kalkınıyoruz, hızla kalkınıyoruz» derdemez, dördüncüsü elindeki makara ipliğine sarılıyor, beline dolayarak sıkı sıkı bağlanıyordu.

Gördüklerine delegeler de akıl erdirememişlerdi. Biri sordu:

— Ne yapıyor bunlar?

— Bilmem ki, dedi görevli. Küçücük bir ipucu bulsak...

— Hasta olmadan önceki sosyal durumları hakkında bilginiz yok mu?

— Eh, birazcık var. Şu yerde oturan, beş çocuk babası bir işçiymiş. Hemen onun yanında donmuş gibi duranın vaktiyle galiba fabrikaya benzer bir iş yeri varmış.

— Ya şu yerleri eşeleyen?...

— Onun belirli bir işi yokmuş. Ziyaretçilerinden öğrendiğimize göre hiçbir işte dikiş tutturamazmış. Dernekçilik yapmış, particilik yapmış, derken zavallı aklını oynatmış!

— O, iplikle kendini bağlayan adam?...

— İçlerinde en esrarengizi de, o! O kadar sorduk soruşturduk, İstanbul — İzmir arasında birkaç uçak yolculuğu yaptığından başka bir şey öğrenemedik.

— Kongre kararını bunların üzerinde uygulamakla işe başlayabiliriz öyleyse, diye fikrini açıkladı delegelerin en yaşlısı. Biliyorsunuz, yeni tedavi metodumuz hasta — doktor ayırımını ortadan kaldırmak olup...

— Biliyorum, dedi hastane görevlisi. Hastayla içiçe uzun fakat sabırlı bir incelemeden sonra hastanın ruh yapısını öğrenmek...

Görevlinin soluk almak için sustuğu sırada yardımcısı yardım etti:

— Ve bunu öğrenmek için de gerekirse deliyle birlikte delirmek...

O soluk aldı, arkadaşı sözü tamamladı:

— Fakat ne pahasına olursa olsun hastalığın nedenini örten sır perdesini yırtarak, tedavide en kesin yolu bulmaktır.

— Bravvoo... Şimdi, adı geçen hastaları özel odaya alınız lûtfen.

Ortadan cam bölmeli iki göz odanın bir gözüne hastalar yerleştirildi, diğer kısıma hastaları inceleyecek dört doktor girdi. Görevleri güç, fakat elde edecekleri sonuç tıp ilmi bakımından mutlak büyük bir zafer olacaktı!

Amaç, önce bu adamların ne yaptıklarını anlamak, sonra onların yaptıklarını aynen yaparak duydukları hissi bizzat kendi içlerinde duymaktı. Bunu öğrendiler mi, yanlış tedavi, ya da başarısız tedavi söz konusu olamazdı.

Boynuna gelişigüzel bir kâğıt asan doktorlardan biri, tıpkı hastanın yaptığı gibi bağdaş kurup yere çöktü. Diğeri, hemen arkadaşının yanı başında bir heykel gibi mıhlandı kaldı. Üçüncüsü yerleri eşeler gibi yaptı, ara sıra «Kalkınıyoruz. Hızla kalkınıyoruz!» diye bağırdı, dördüncüsü o bağırdıkça elindeki iplikle bağlandı!

Hastalar, taklit edildiklerinin farkına ancak akşama doğru vardılar. Biri:

— Şişşt, dedi, şuraya bakın!

Ortadaki cam bölmede dört baş birden sıralandı. İkincisi:

— Oh oh, dedi, savaşımıza dört kişi daha katıldı!

Üçüncüsü anlamamış olmalı ki sordu:

— Bu deliler ne yapıyorlar böyle?

— Yuh beyinsiz! diye kafasına bir şaplak indirdi arkadaşı. Görmüyor musun, bizim yaptığımızı yapıyorlar. Yerdeki, oturma grevini sürdürüyor. Ayaktaki, lokavtta direniyor. O şişmancası, temel atıyor, tesis açıyor, «Hızla kalkınıyoruz» diye demeç veriyor.

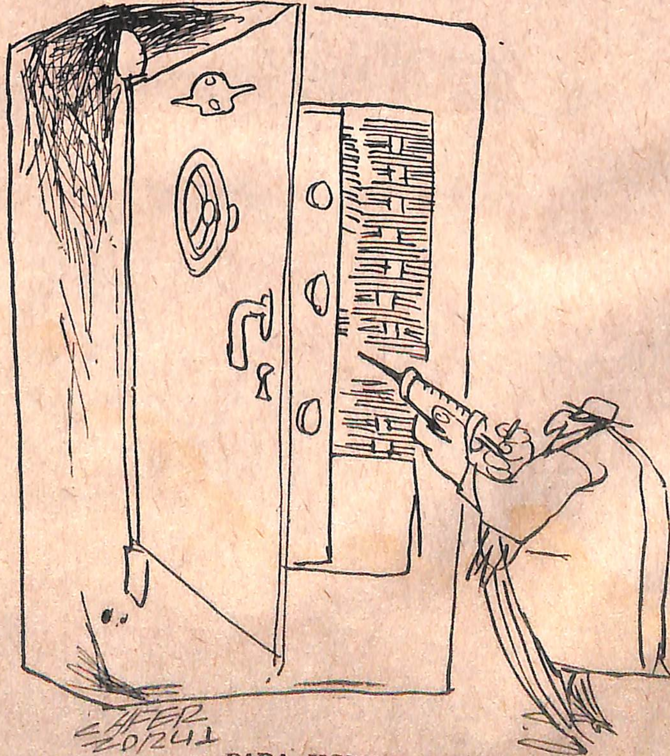
— Ben, sonuncusunu soruyorum, dedi şaplağı yiyen. Bir şeye benzetemedim de. O ne yapıyor? Benim yaptığımı deseem, beceremiyor.

Bunu soran, hastaların en esrarengiz olanıydı. İstanbul — İzmir arası uçak yolculuğundan başka hayatı hakkında kimsenin bilgisi olmayanıydı.

Vedat SAYGEL

SORU: Dördüncü doktor, ya da dördüncü deli ne yapıyordu?

DİKKAT! «Bilen Kazanıyor» kuponu kapaktadır.



PARA - KOLERA AŞISI!

Başkent

HAFTALIK MİZAHÎ GÜDÜMSÜZ GAZETE

Hazırlayanlar:
ALİ ÖRSAN ÖYMEN
ALİ ÖZOĞUZ

ER MEYDANI

Aydın'ın Kuyucak kazasında tertiplenen deve güreşlerinde Kara Tülü dört yıldır üstüste şampiyon oldu. Er meydanında yere vurup soluğunu kestiği rakipleri, sahipleri tarafından oracıkta kurban edildi.

★

AYDIN'ın Kuyucak kazasında Kara Tülü dört yıldır üstüste şampiyon olup rakiplerini yere vurup soluklarını keserken, Ankara'nın Atatürk Spor Salonunda Çoban Sülü yine sandıktan çıkıyor ve AP. Genel Başkanlığına göz diken iki zayıf pehlivanın paçavrasını çıkarıyordu. Ol hikâye, AP. büyük kongresinde başlayacak ve Millet Meclisinde devam edecektir. Başlangıca dönelim:

SALON

Daha tanyeri ağarmadan yedisinden yetmişine, yirmialtısından kırkbirine değin cümle politikacıların dikkatleri AP. Genel Kongresinin yapılacağı Atatürk Spor Salonuna çevrilmişti. Takvim yapraklarının 21 Ekimi gösterdiği gün, tıka basa dolu Ankara otelleri birdenbire boşaldı ve yurdun dört bir bucağından gelen At rozetli delegeler topluca sokaklara döküldüler.

— Haydin meydana!

Meydan, Ulus Meydanına bağlanan göbeğin bitişiğindeki Atatürk Spor Salonuydu. Davullar zurnalar vurulmaya başladı. Belediye bandosu yerini almış «Dağlar kızı Reyhan» şarkısını bando ve mızıkaya aranje edilmiş şekliyle icra etmekteydi. Salon çiçeklerle süslenmiş, Başbakan Demirel ve eşi Nazmiye Demirel'in kocaman bir portresi çiçekli bir çerçeve içinde ve omuzlar üstünde kürsünün kenarına yerleştirilmişti.

Bir cazgır ortaya geldi. Gür sesiyle seslendi:

— Yoklama yapacağız!

Binbeşyüz kadar isim okundu bed bir ses tarafından... Binbeşyüz kadar isim sahibi, yakalarında birer at rozeti taşımaktaydı. Ve rozetin, daha doğrusu atın üstünde «AP.», altında da Süleyman Demirel yazılıydı. Pehlivan adaylarından Ferruh Bozbeyli bu işe fena halde bozulmuş ve rozet yüzünden güreşi daha baştan terketmişti. Geriye Çoban Sülü'nün karşısında kala kala iki cılız pehlivan kalıyordu. Birisi Profesör Aydın Yalçın, öteki de yine Profesör Domaniç... İkincisinin adı bile fauldü.. (Kazara bir kazanacak olsa radyolardan sık sık şu cümleyi işitecektik: Başbakan Domaniç...)

KUYUCAK'TA

O gün Kuyucak'ta ise deve güreşi vardı. Güreş oldu mu Kuyucak ve köylerinde her iş durur, çoluk çocuk er meydanına akın ederdi.

Büyük Kongre oldu mu Başkentte de her iş durur, millet kongrenin yapılacağı yere akın ederdi. O gün de öyle oldu. Dışişleri Bakanı bile koskoca Almanya'larda Cumhurbaşkanını yalnız bırakıp özel bir uçakla doğru kongre salonuna geldi. Cümle dış ilişkiler kesildi.

Açışı, Kuyucak'ta Zurnacı Ali Efe, Ankara'da ise Meclis-i Hümayun Başkan Vekili Nurettin Ok yaptı.

Ankara'daki başpehlivan Demirel'i kürsüye çağırdı. Salon alkıştan inledi, meydan gümbür gümbür gümbürdedi. Lâkin körolası trafik, başpehlivanın yoluna taş koymuştu. Cazgır kürsüden:

«— Sabredin, şimdi gelecek,» dedi...

Ve dediği oldu. Başpehlivan Demirel, yanında eşi Nazmiye Demirel, salonun bir kapısından göründü. Elinde havaya doğru kalkmış şapkası, bir şeref turu yaptı... Sonra kürsüye geldi. Şapkayı yanıbaşına koydu. Herkes şapkadan tavşan, güvercin ve ucu gelmeyen bayraklar çıkacak diye bekliyordu. Oysa yüz sayfalık bir konuşma çıktı.

O sırada Kuyucak'ta, en çok alkışı son dört yılın sırtı yere gelmeyen şampiyonu Arapkuyu'lu «Kara Tülü» ile ona baş tutan Akkuyu'lu Sarı Zeybek topluyordu. Güneş bir mızrak boyu yükselince kafaları iyice tütsülenen ve sırtlarında Tanrı korusun yazısı olan erkek develer biribirlerine girdiler.

(Devamı var)

50 TÜRK KÜÇÜĞÜ

AYDIN YALÇIN (1920 - ?)

— 2 —

Duvara yazdığı «İşte geldik, gidiyoruz» yazısı yüzünden, Uluborlu İlkokulu Müdürü Besim beyin 99 santimlik cetvelini yiyen küçük Aydın, aynı okulun üçüncü sınıfını okutan annesi Şerife hanımdan da azar işitmiş ve babasının sert ve asker bakışları karşısında bir hayli ter dökmüştü.

Cetvel dayağına rağmen Uluborlu İlkokulu 1931 yılında birincilikle bitti.

Ortayı, zamanın her nüfuzlu subay ailesinin erkek evlâdı gibi Ortaköy'deki Kabataş Erkek Lisesinde okudu. Matematik hocası Boksör Kemal'in dersleri hariç, Kabataş'ta da başarılı bir öğrenciydi. Yazılı yoklamalardan önce tebeşir çiğneyerek okulun poyraza bakan cephesindeki ahşap revirde yatıyor ve bu revire sağlam yatanlar genellikle hastalık çıktıkları için de dersler kendiliğinden kaytarılabiliyordu. Okulun yüksek duvarları yatılı öğrencilere ancak hafta sonlarında kaçabilme olanağı veriyordu. Küçük Aydın buna rağmen deniz kenarından rıhtıma yanaşarak ayva satan Ayvacı Nuri'nin sandalını bu iş için kullanmayı da ihmal etmezdi.

O zamanlar liselerarası futbol maçlarında Haydarpaşa, Kabataş'ı devamlı olarak yener, kale arkasında şakşakçılık yapan küçük sınıf öğrencileri de her maçtan sonra Haydarpaşa dayağını kabullenmek zorunda kalırlardı. Fakat küçük Aydın bunu kabullenmedi ve liseyi Haydarpaşa'ya nakletti. O zamanlar zaten bir Haydarpaşa, bir Kasımpaşa, bir de İsmet Paşa'nın sözü geçiyordu ülkede. Aydın Çalçın'a gelince, o, kitaplarının arasına «Börtlücene», «Bozkurtların İntikamı», «Büyük Turan» gibi yayınları yerleştirerek ders çalışırdı ve bu paşaların sonuncusundan hiç mi hiç hoşlanmazdı. (Zaten İsmet Paşa'yla yıldızı bir türlü barışmayan tek adam Aydın Yalçın'dır.)

Aydın Yalçın'ın Siyasal Bilgiler Fakültesini bitirip bir süre de burada asistanlık yapmasından sonra Londra'ya gidişi, eşi Nilüfer'i tanıyarak evlenmesi ve bu arada vakit bulup doktorasını tamamlaması 1947 ilâ 1951 yılları arasına rastlar.

Çörçil'e hayranlığı, kendisini Çörçil'e benzetişi ve İngiliz Demokrasisini benimseyişi de yine aynı yıllara rastlamaktadır. İngiltere'deki parasızlık yıllarının etkisi altında kalarak dönüşünde «Para ve Banka» adlı eserini yazar. 1957 yılında Dekan Turhan Feyzioğlu'nun peşinden Fakülteden ayrılır ve politikaya geçmeye karar verir. Fakat Feyzioğlu o sıralarda İsmet Paşa'ya yanaşıp CHP'ye girerken arkasına bakmayı unuttuğu için Aydın Yalçın da unutulur... Bunu unutmayan Aydın Yalçın bir başka parti seçer... O sıralarda Menderes'in gidişini beğenmeyip Demokrat Parti'den kopanlar, Hürriyet Partisini kurmuşlardır ve bu parti millî matbuat tarafından «Aydınlar Partisi» olarak nitelendirilmektedir. Aydın Yalçın böylece adına uygun bir parti bulmanın sevinci içinde bu parti saflarında yerini alır. 1955 yılında ise —kendi ifadesiyle— programının yüzde doksan beşini hazırladığı Adalet Partisine kayar. Bu partide genel idare kurulu üyeliğine ve grup başkanvekilliğine kadar yükselir. Fakat «Yüksel ki yerin bu yer değildir» düsturuna sıkı sıkıya bağlı olan Aydın, Genel Başkanlığa da adaylığını koyar ve demokrasi düzeninin su değirmeni usulleriyle yürütülemiyeceğini ileri sürer.

Aydın Yalçın üç yaşında bindiği kırat'tan nasıl düşmemişse, 1964'te bindiği kırat'tan da hâlâ düşmemiştir. Bunu, onun binicilik hünerinde mi; yoksa atın nallarında mı aramalı, orası bilinmez!

Politika gözlüğüyle parlâmento sözlüğü

BÂKİR — El değmemiş, bozulmamış, temiz kalmış; politikaya yeni giren bilim adamı.

BALDIRAK — Don ve pantalon gibi giysilerin dizden aşağı olan kısmı; veya bir parti genel idare kurulunun yedek üyelerine takılan sıfat.

BALIKÇILIK — Yurt dışı görmemiş milletvekilinin kura yoluyla Avrupa parlâmentolar heyetine seçilmesi.

BALIKLAMA — Mebus maaşlarına zam getiren teklife oy verme işlemindeki davranış.

BAREM — Maaş derece ve miktarlarını gösterir cetvel. (Küçük memurlar için kullanılan cetveller için ayrıca bir de mikroskopa ihtiyaç vardır.)

BASÜBADELMEVT — İstifa eden Başbakana yeniden hükûmeti kurma görevinin verilmesi.

BAŞ — Birçok deyimlerde zat ve nefis, yâni öz varlık anlamını taşıyan bir zamir niteliğindedir ve ülkemiz sözlüklerinde sayfalar dolusu örnekleri vardır. Herkesin olmak istediği ve bu uğurda savaş verdiği bu zamire Türk Dil Kurumu sözlüklerinden bazı örnekler vererek yetiniyoruz:
Sınıfbaşı, kolbaşı, aşçıbaşı, ırgat başı, dağ başı, sığır başı, soğan başı, onbaşı, binbaşı, Bölükbaşı, binbaşı, havuz başı, adam başı, iktidarın başı...
(Baş nereye giderse ayak da oraya gider), (Baş ol da istersen soğan başı ol).
Baş zamirinden türeyen fiiller de yine sözlüklerimizde oldukça geniş bir yer işgal ederler: Örneğin; başaşağı gitmek, baş kaldırmak, başedememek, başüstünde yeri olmak, başüstüne demek, başı dönmek, baştan çıkmak, baştan kokmak, başa çorap örmek v.s...
Baş her ne kadar gövde üzerinde taşınan ve duyum organlarımızı taşıyan bir vücut parçası olarak kabul edilirse de, biz ulusça gövdemiz üzerinde taş taşımak yerine başımızın üstünde gövde taşımayı daha uygun buluruz. Bir lider bulduk mu hemen omuzlarımıza alır, sonra da yere indirmeyi beceremeyiz.

Angara'da ne var, ne yoh?

Şemsi BELLİ

** Yerin, yurdun, adresesin bilmirem * Angara'da Anayasso ! * Ellerinden öpiy Hasso * Yap bize de iltimaso * Bu işin mümkini yoh mi hoyyy baboov ?*

Akbaba, bu sayısından itibaren, çok yakından tanıdığınız bir yazarımızın kaleminden, hiç tanımadığınız yepyeni bir tiple tanıştırmak istiyor sizi.

Hasso Yerebasmaz, doğup büyüdüğü Doğu Anadolu dolaylarında arayıp bulamadığı «Anayaso» yu aramak ve bulmak için yola revan olmuş ve başkent Ankara'ya gelmiştir.

Hasso'nun başkentteki temaslarını, Anayasa'yı bulma çabalarını, çeşitli politikacılarla konuşmalarını ve bir Doğulu gözüyle büyük kent insanlarının yaşantısı karşısındaki durumunu ve tutumunu her sayımızda resimleriyle gözleyecek, kendi şivesiyle izleyeceksiniz.

Bu sayımızda Hasso'nun, T.B.M.M. nin yeni çalışma dönemine başlaması münasebetiyle Millet Meclisine yaptığı ziyareti ve oradaki temaslarını sunuyoruz.

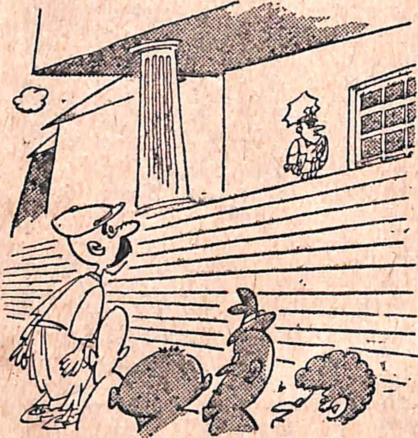
DÖNEK GAPİ

Gapının ögü, ana-baba güni...

Bütün ahali, Mencilis gapısinda cem olmuş ki içeriye gire...

Gapi emme.. ne biçim gapi?

Dört ganatli degirman çarhına benziyi.. Kör Mamo'nun dingili gibi, döniy ha döniy.. döniy ha döniy...



— Lo gardaşim, dedim, bu gapi niya böyle dönek?

Ezirgânlı bi votandiş cuğap virdi:

— Bu gapi, siyasat gapisi hemşarim, dedi. Siyasat nassil döniy, bu gapi da ahan işde o biçim döniyi!...

Gapinin çarhına bi adım atam dedim, pulis ögüme geçdi:

— Giriş kâğidin vor mı hemşarim?

Biz pulisinen gonuşuyken bi de bahtım bizim Topal Hüssüg'ün oğli Tavabil!... Dönek gapinin öte yüzinde dikelmiş duriyi...

— Ula Tavabil, gurban saa Tavabil, gozünü sevdigim Tavabil, Allahına gurban olduğim Tavabil, sen ne arıysin bu gapinin ötesinde? dimeye galmadı Tavabil de beni gordü. Efendime söyliyem, gapiyi geçip bu yana geldi, efendime diyem Tavabil'i gördükden kelli düniyalar benim oldi...

Vay babo vay, Tavabil'in esgi halı nirde, şindiki halı nirde? Gat elbisa geymiş. Efendime diyem, başdan aşşaği varcavert irenginden esvabı geçirmiş omizina... Kim der ki, biz bu Tavabil'inen yeddi sene dağda guzu güttük.. bu Tavabil'inen ölmüş eşşeklerin gönünden çarıh yaptıh ayağimiza...

— Ula Tavabil, söyle görem mabbüs mi oldin?

Golumi dutti:

— Yohhh! dedi, Mencilise müstahdim oldim!...

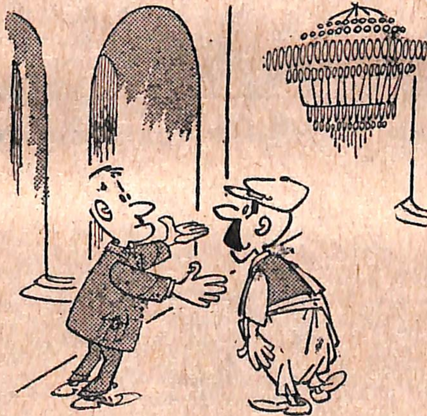
— Uyyyy, seni veren Allaha gurban Tavabil, dimek «Müstahdim» oldin ha?

Allah irazi ossun Tavabil'den. Dutti golumdan aldı beni içeriya...

BURAYA GİRİP DE BURDAN ÇIHMAH AKILLI İŞİ DEEL!

Vıyyyy babooovvvv!...

Vallah-billâh, insanda beş guruşluğ akıl



varısa buraya bi döfa girdi mi, bi daha dışarı çıhmaz!...

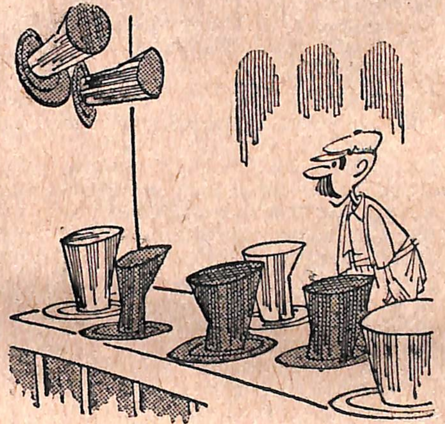
İsder «Mabbüs» olarahdan girdin. Efendime söyliyam, isder «Zennator» olarahdan girsin. İsderse Mencilis hadamesi ossin, efandima söyliyam, isder ise gapida növet dutan pulis ossin.. bu yapının içina girip de dışarıya çıhmahlığin mümkinisi yohhh!... Vallah yoh, billâh yoh. Buriya girip de burayi bırahmah akıllı işi deel...

Odun derdi yoh, efendime diyem, komür derdi yoh. Heyvanların alafı, çoncihlarin zahrası tedariklemesi yoh.. gam yooooh, gasavat yooohhh. Her bir yani ıssıcah... Ekmek dirsen ekmek vor.. yemek dirsen, efendime diyem, yemek vor.. gayfe vor, leymunata vor, löküs çeşidinden gohulu gohulu ciğaralar vor.. lakırdinin gaymaği burada.. hovadisin tezzesi burada.. yummuşah yummuşah goltuhlar mı diysin, .yeddi gat yerin altından yeddi gat gögün üsdine çıhan «Hasansor» mi diysin, efendime söyliyem, ne diysen happisi vor burada...

PARLAMENTO MU, PARALI MANTO MU?

— Lo Tavabil, burasi nire?

— Burasi deppoy Hasan emmi!



— Asgeriye deppoyi mi, yohsa efendime söyliyem arpa-buğda deppoyi mi?

— Yoh Hasan emmi, mal deppoyi burasi. Mencilisde bi masanin bi kenari uffah bi cızıh oldi mi, bi goltuğin ayağısi davşan dırnağı gadar aşındı mi, artıh gullanmiyler Hasan emmi.. getirip ahan bu deppoya goyiylar...

— Yaho Tavabil, buranın sahabı bu gader zengin mi?

— Çoh zengin Hasan emmi, bildiğin gibi deel!... Buranın bi günnügü yüzbin pangınottan çoh ireli!...

— Yüzbin pangınot dedigin gaç para ediy ki Tavabil? Benim diliminen de ki annayam gurban sana: Ne alınır yüzbin pangınotunan?

— Hasan emmi, her bir şey alinir. On çift öküz alınır. Efendime diyem beş hokka leblebili şeker alınir. Kör Mamo'nun degirmanı dingiylen baranbar alınır. Daşlı Tarla'nın alt yanindaki sulu araziye alınir.. Fatteye sekkiz gat fistan, Cumali'ye postal alınir.. ne alınmaz ki Hasan emmi!...

— Lo Tavabil, burasi nire?

— Parlamento portmantosu Hasan emmi!

— Ne dedin, ne dedin? Bi daha söyle görem!

— Parlamentonun portmantosu dedim Hasan emmi, yaniya ki buruya şeylerini asiyler..

— Paralı mantolari, sakkolari asiyler he mi? Bizim gibim fakır-fukaraların mantosu, sakkosu olsa bilem, paralı olmadığından kelli asmiyler he mi? Ya şurası Tavabil?

— O goridor gulis'e gediyi Hasan emmi!

— Lo gardaşim, bu ne biçim şey? Gapıda pulis, içeri yanda gulis... Gulis dedigin ne ki?

— Hoş-beş ediyler Hasan emmi, annıy misin? Oturup gayfe-çay içiyler Mabbüslar, annıy misin?

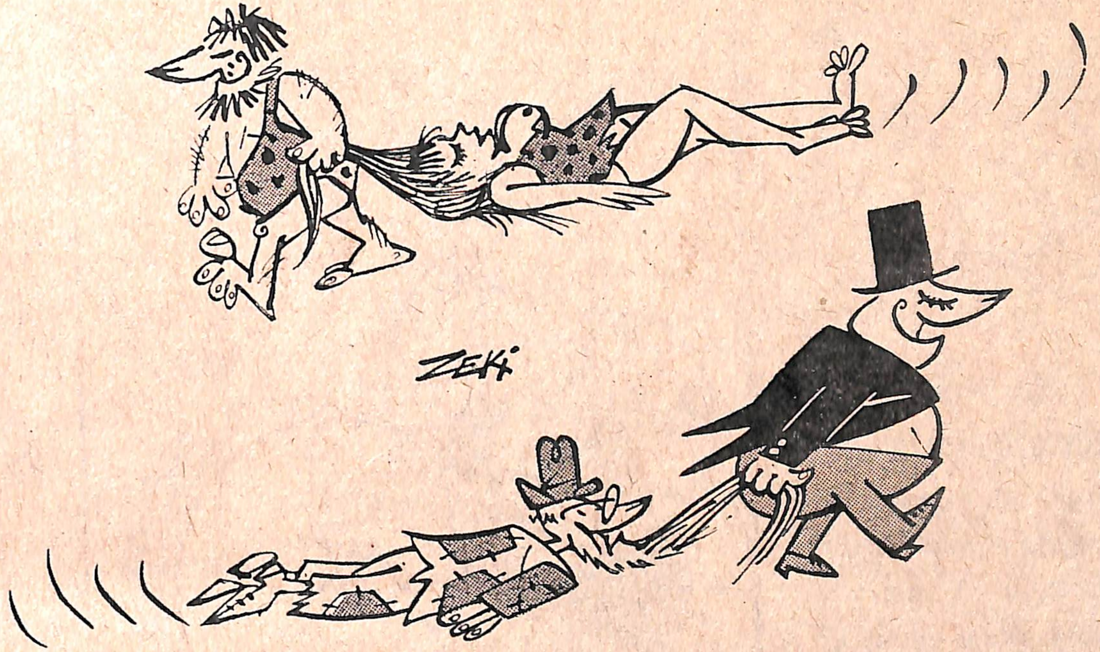
— Lo Tavabil, gooooosgoca «Müstahdim» olmişsin, ahan buralarin her bir şeyini biliysin.. baa da bi «Gulis» içirsene... Çay gibim, gayfe gibim bi şey mi, yohsam ayrı bir tadi mi vor? Melmekete dönince sorup suval eyliyene annadırım da senin de şerefetin artar!

Mezar taşı fiyatına zam yapıldı. — Gazeteler —

GP. YTP. ve MP. bir parti oldu.
— Gazeteler —



POLİ - MAKSİ!



— Emekliler «Sürünüyoruz» dediler. —

YELPAZE

REFİK ERDURAN

Kasanın altında durmayın!

Şu sahneyi gözünüzün önüne getirin:

Londra'da, bir tiyatronun çevresi. Gece. Kapıya güçlü projektörler tutulmuş. Her taraf pırıl pırıl. Kaldırımları dolduran meraklı kalabalığı yer yer polis hatlarını yarıp caddeye taşmakta. Atlı polisler olmasa hiç zaptedilmeyecekler.

Düdükler, haykırışlar, komutlar, küfürler biribirine karışıyor. Ana baba günü...

Ne oluyor? Neye meraklı bu kalablık?

Elizabeth Taylor ile Richard Burton adındaki oyuncu karı-koca!

Üstelik bu çifti sahnede rol yaparken görecek de değiller. İkisi «Boom!» adında berbat bir film çevirmişler; tam bir fiyasko oldu. O filmi niçin çevirdiklerini açıklamak için halka konferans vereceklerini ilân ettiler. Meraklılar bu konferansa gelmelerini bekliyorlar işte.

Yazık ki zavallıların hevesleri kursaklarında kalıyor. Çünkü Elizabeth Taylor ile kocası bir düzine özel detektif ve birçok da resmî polisin yardımıyla bir yan sokaktan servis kapısına getirilip kimseye gösterilmeden içeri sokuluyorlar.

Saatlerce dışarıda beklemiş meraklılar neden sonra durumu anlayınca o kadar öfkeleniyorlar ki, polisle aralarında sert çatışmalar çıkıyor. İçlerinden çoğu epeyce sopa da yiyip Elizabeth Taylor'un silsilesine sülâlesine söğerek ayrılıyorlar oradan.

Peki, büyük fiyaskonun üstüne bu küçük fiyasko neden göze alınmış dersiniz? Yaptıkları kötü filmi meraklılarına yutturmak ya da bağışlatmak için oraya gelen karı-koca, insan gibi sağa sola selâm verip gülümseyerek kapıdan girecek yerde ne haltetmeye binaya gizlice servis kapısından sızıyor ve binlerce kişinin nefretini kazanıyorlar acaba?

Sebep şu:

Aktrisin parmağında yirmi milyon Türk lirası değerinde bir tektaş yüzük var. Çalınmasından korkuluyor.

Tiyatroya dolambaçlı yollardan birkaç otomobil dolusu özel detektif himayesinde getirilmesi, kara gözlük takması, yüzünü gözünü örtmesi, iki sıra polis arasından iki büklüm saklanarak geçmesi, içeriye hırsız gibi arka kapılardan girmesi, kuliste ve konferans sırasında da hep sıkıyönetimde yaşarcasına zabıta kontrolünde kalması sırf yüzük yüzünden!

Olayın tarihi 11 Ekim 1970. Tesadüfe bakın, aynı gün Newyork-ta da Sophia Loren'in dairesini dört haydut basıp kâtibesinin kafasını yardıktan ve aktrisle küçük oğluna korkulu dakikalar yaşattıktan sonra sekiz milyon liralık mücevher alıp gidiyorlar.

(Ondan bir süre önce de aynı yerde aktris Zsa Zsa Gabor'un on milyon liralık elması çalınmıştı.)

Sophia Loren'in de, Zsa Zsa Gabor'un da elmasları sigortasızmış. Neden derseniz, o kadar değerli şeyleri sigorta ettirmek büyük belâ da ondan.

Ödenecek yüklü primler bir yana, işin formalitesi ve insanın hayatına getirdiği sınırlamalar dayanılır gibi değil.

Bir kere, bütün elmasların fotoğrafı çekilecek, her biri için uzman raporu alınacak, listeler resmî kayıtlara geçirilecek. Sonra, sigorta şirketine her birini nerede bulundurduğunuzu, ne zaman takacağınızı falan günü gününe bildireceksiniz. Evinizden bir süre uzaklaşırken, yolculuğa giderken, yahut elmas takmayı gerektirecek bir dâvet kabul ederken hep sigorta şirketini hatırlamak ve vakit geçirmeden bildiride bulunmak zorundasınız.

Kısacası, sigortalı elmasınız varsa adres değişikliklerini polise haber vermek zorunda olan bir sabıkalıdan daha kısıtlı yaşıyorsunuz.

Sigorta ettirmezseniz? O zaman da böyle on milyonlarca lira bir anda elden gidebiliyor ve şu sıra Sophia Loren ile Zsa Zsa Gabor'un yaptıkları gibi mücevher matemi içinde yaşıyorsunuz.

Bütün bu hanımların çektiklerine baktıkça sormamak elde değil:

— Elmaslar mı insanlar için, insanlar mı elmaslar için?

Elizabeth Taylor'un Londra kepazeliğiyle Sophia Loren'in New-york soygunzedeliğini 12 Ekim günü radyodan dinledikten birkaç dakika sonra elime o günkü gazeteleri aldım. Bakın karşıma ne haber çıktı:

Amerika'nın Iowa eyaletinin Osage şehrinde bir bankanın yöneticileri her ne hikmetse bir süre önce çok, çok, çok ağır bir kasa edinmek ihtiyacını duymuşlar. Bir sürü fabrikayla uzun zaman yazışıp çekiştikten sonra içlerinden birine gerekli siparişi vermişler.

Özel plânlara göre yapılan dev kasa nihayet hazır olmuş, tank tipi nakil araçlarının yanyana getirilmesiyle kurulu bir plâtform üstünde bankanın önüne taşınmış ağır ağır. Bir dev vinç bu lokomotif kılıklı nesneyi plâtformdan almış, bankanın üst katında dam açılarak hazırlanmış yere koymuş.

Koymasıyla beraber o katın, sonra alttaki katın, daha sonra daha alttaki katın, hâsılı sırasıyla bütün katların zemini çökmüş; kasa, bankanın o tarafını yıkarak toprak seviyesine inmiş.

Yöneticiler binanın başka taraflarında da koyacak emniyetli bir yer bulamayınca kasayı satılığa çıkarmışlar. Ama kimse yanaşmamış bu belâyı başına almaya.

Şimdi o şehirde bir fuar açılacakmış. Fuar yöneticileri kasaya talip olmuşlar: «Banka Yıkan Kasa» diye halka göstereceklermiş mereti.

Atalarımızın sözünü gelin de hatırlamayın:

— Zenginlik başa belâ...

Aslında yarı doğru bir söz tabiî. Başa belâ olan zenginlik değil, akılsızlıktır. Elmasa, sigortaya, kasaya masaya zebun oluşun akılsızlığı.

O biçim zebunların Türkiye Şubesi üyelerine duyurulur.

Refik ERDURAN



Meşhedi'nin Ramazan mânileri

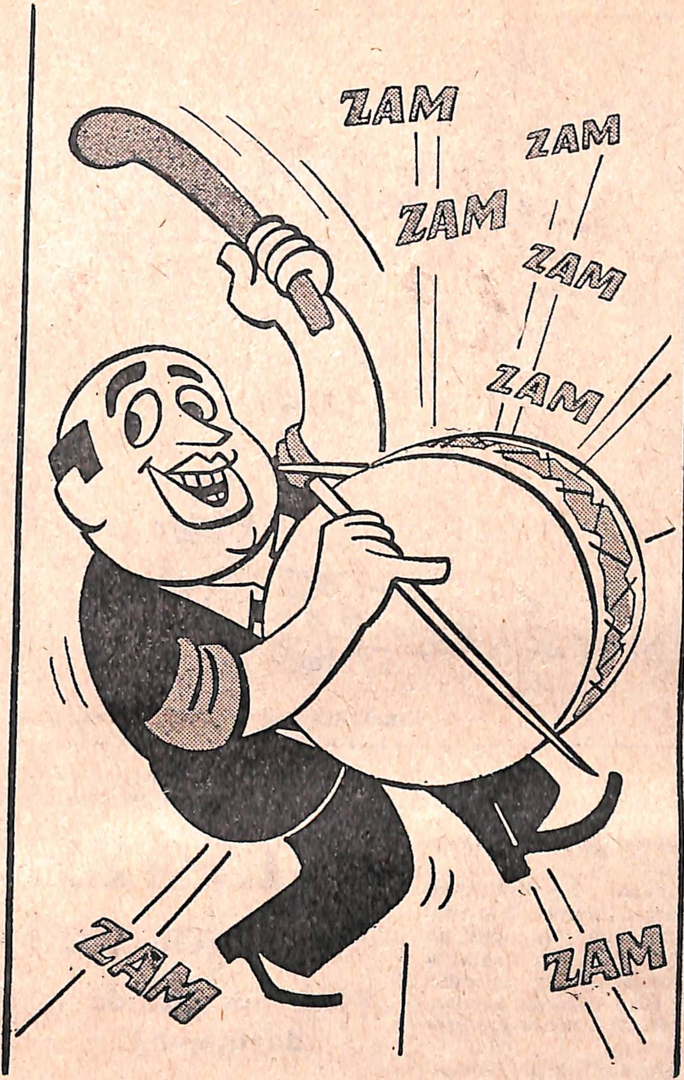
Angara'da bir guş vardı,
Kulağında mengûş vardı,
Mene bir buse verirsen
Sana yüz min guruş vardı.

★

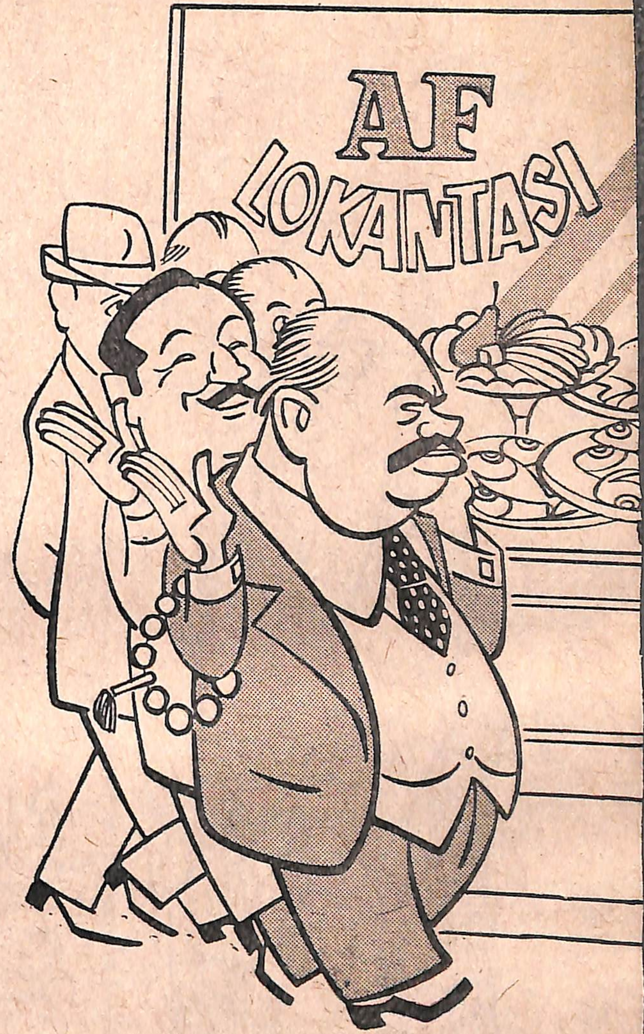
Bölükbaşı oruçluydi,
Nargilesi marpuçluydi
Bir nevcivan sevdim yeni
Başı ipek sorguçluydi.

★

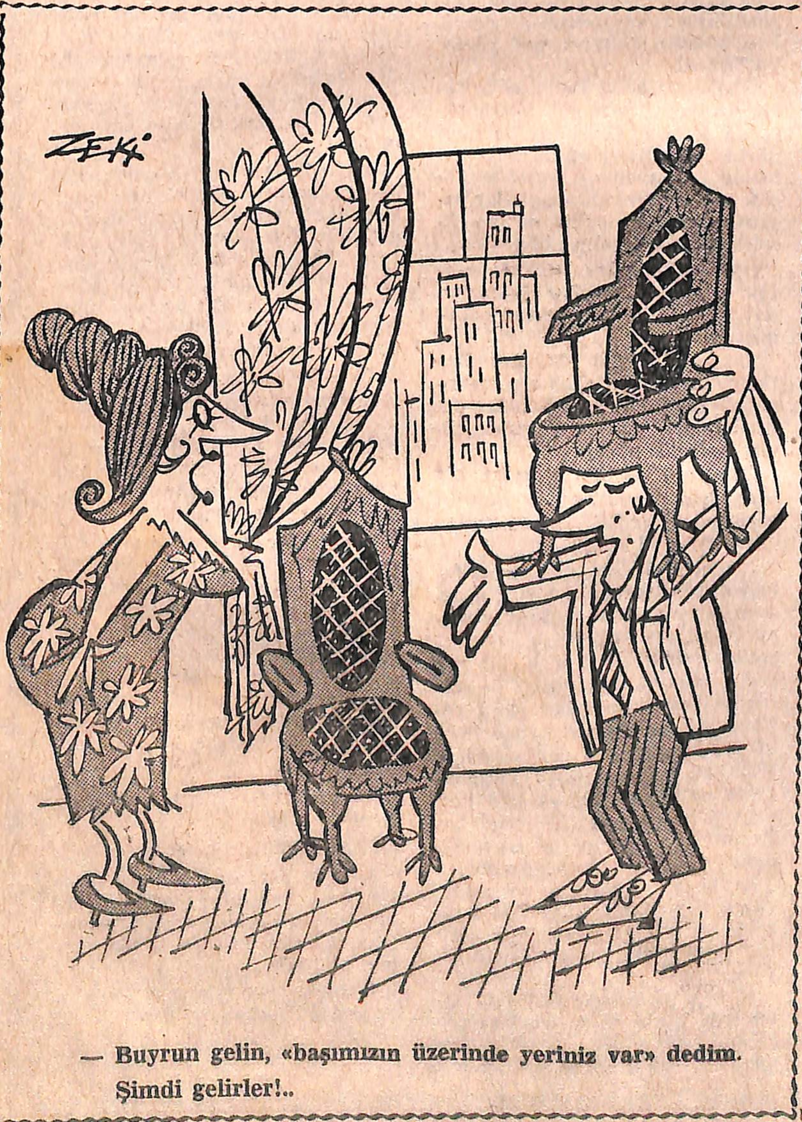
Davulumun ipi yohdi,
Gasnağı var, dibi yohdi,
Davul çalan peh çoh ama
Demirel gibi hiç yohdi.



Ramazan davulu!



Demirel — Buyrun bey
26'lar — Yooo, oruçluy



— Buyrun gelin, «başımızın üzerinde yeriniz var» dedim. Şimdi gelirler!..

ESKİ RA

Dün gece göründü hilâlin kaşı,
Yine neşelendi Şehzadebaşı,
Dudaklar kurumuş, benizler uçuk,
Herkesin açlıktan gözleri şaşı!

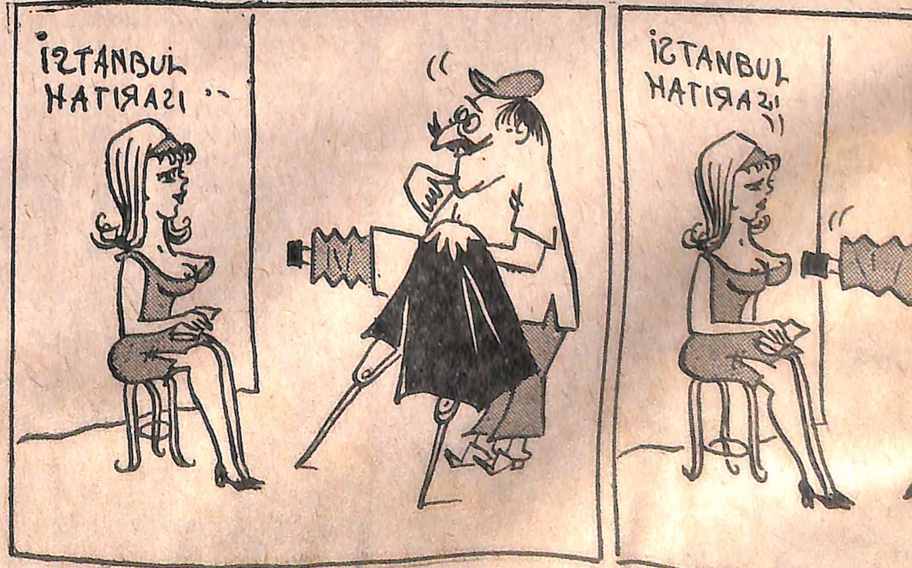
★

Bu yıl ilkbahara geldi Ramazan
Bülbül seslerine karıştı ezan,
Gökten melekler mi inmiş acaba:
Kimdir kandillerle «Yâ Allah» yazan?

Pırlanta kemerler
Vuruldum tacına, a
Tepeden tırnağa s
Minareler dönmüş

★

Karanlık bastı mı
Bulunmaz çaycıda b
Her gece oyuna nas
Büyükte, küçükte h

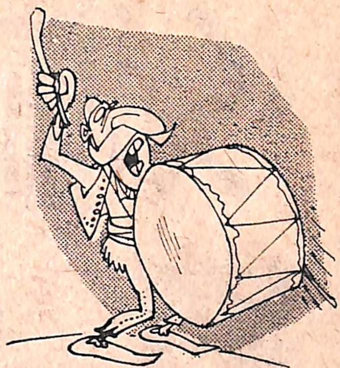


Yaz





— Bakma herif, orucun bozulur!..



Arnavut'un Ramazan mânileri

Purasa kantar kantar,
Bize derler işkiptar,
Ne hoş olur bilseniz
Bayrampaşa'da iftar.

★

Benim baba korici,
Bozmaz bir gün orici,
Bir kösteği var gümüş
İlbasan'dadır uci.

★

Fasulyenin piyazi,
Gel kılalım namazi,
Düşman etmek yakışmaz
Kendimize yobazi.

AZANLAR

beline,
eline,
giyen
geline!

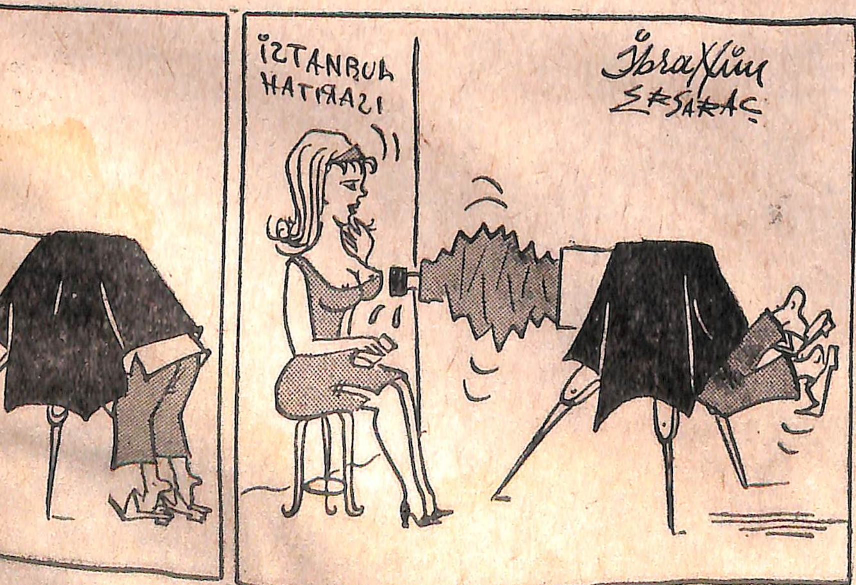
piyasa,
boş masa,
neli?
ı tasa!

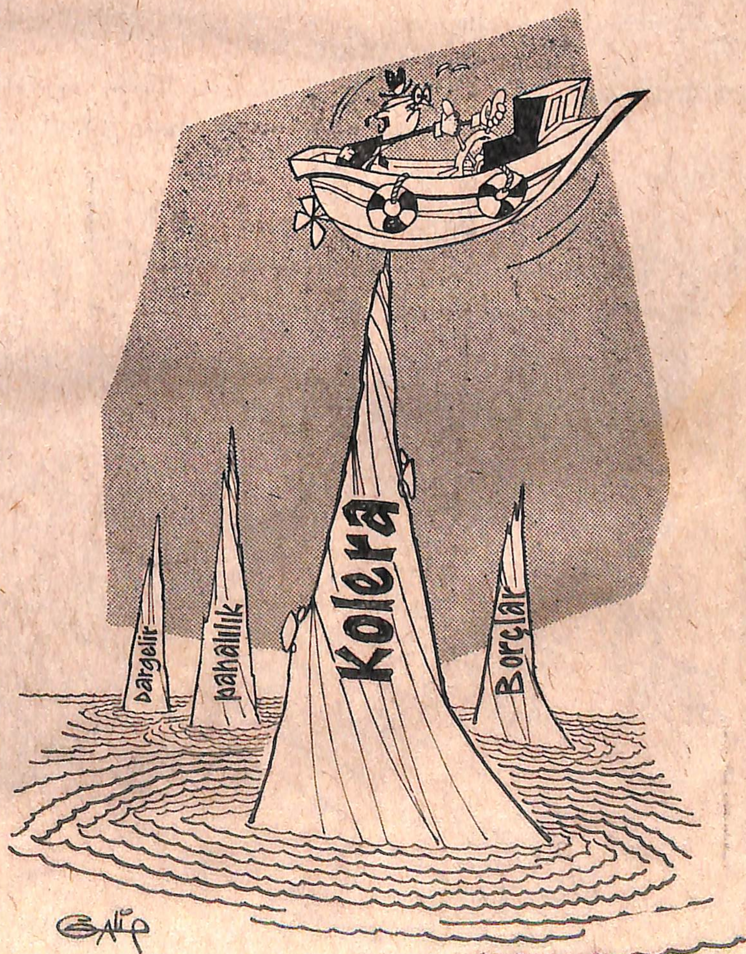
Kadınlar dolaşır fıkırdaşarak,
Peçeler altından saçlar taşarak,
Âşıklar uzaktan göz süzer durur,
Yobazlar bu hale bakar şaşarak!

★

Yollarda güzeller iki keçeli,
Kimi feraceli, kimi peçeli,
Bakışlar hoşaflık mürdüm eriği,
Dudaklar iftarlık çilek reçeli...

3 Ramazan, 1923
ÇİMDİK





«Kaptan Memo!»

Sultanın kulakları



Vedat Saygel

EĞER, hükûmet kararları halktan yükselen seslere göre alınmasaydı; eğer toplum tansiyonunu ölçme aracı olarak kullanılan Sultanın kulakları arızalanmasaydı; ve eğer son seçimlerden sonra memlekete yararlı olanlar değil, yaranmak için ezbere kavuk sallayanlar çoğunluğu sağlamasaydı, Boşveristan en ileri ülkelerden biri olacaktı bugün.

Ama dedik ya, halkın sesine göre tutumunu ayarlayan Sultanın kulaklarında bir anormallik belirmiş, üstüne insanda rahat huzur bırakmayan bir evham gelmişti. Aklına estikçe:

— Bu sesler nereden geliyor? diye fır fır dönüyor sırça sarayının içinde.

Ortalıkta çıt yoktu ama, bunu açıkça söylemek memleket menfaatlerine aykırı düşeceğinden:

— Siz istirahat buyurun, biz şimdi sesin sahibini buluruz Sultanım, diye saray erkânı üşüşüyordu Sultanın başına.

Biraz sonra da gelip:

— Haklıymışsınız efendimiz, diyorlardı. Maşallah sizdeki kulak değil, sismograf...

Telâşla soruyordu hükümdar:

— Ne olmuş? Bağrışmaların nedeni memleket huzurunu bozacak derecede önemli mi?

Haberci «Önemsiz» dese, paniğe kapılan hükümdarın korkusunu, dolayısiyle kendisini küçümsemiş olacak:

— Umduğunuzdan daha önemli Sultanım. Hattâ vahim!

— Yaa... Peki ne olmuş?

— Sevdiği gence varamayan bir genç kız şarkı söylüyormuş.

— Söylediği şarkıyı biliyor musun?

— Sorduk soruşturduk, birkaç kişiyi falakaya yıktık, şarkıyı söyletip sözlerini not ettik efendimiz!

— Çok güzel. Temsilciler Meclisini toplayın hemen!

Emir ağzından çıkarken toplanırdı Meclis.

Kısa bir açılış konuşmasından sonra:

— Okuyun şarkının sözlerini, derdi.

— Okuyorum yüce Hakanım:

«Ağlıyorum bak ama gözümde yaş kalmadı
Feryat ettim günlerce kimsecikler duymadı
Haber saldım gizlice gel beni kurtar diye
Vefasızmış sevdiğim hiç oralı olmadı»

— Kötü, derdi hükümdar.

Meclis koro halinde onaylardı:

— Kötü efendimiz.

— Şu şarkıdaki gizli ifadeye bakın. Ağlıyormuş ama, gözünde yaş kalmamış. Bir kere benim halkım, saraydan izin çıkmadıktan sonra nasıl ağlar? Haydi diyelim bir kaçamak yaptı ağladı. Dökecek yaşı neden bulamaz?

— Haklısınız efendimiz, neden bulamaz?

— Burada gizli bir yoksulluk şikâyeti var. Milleti yaş dökecek hale getiremezsek, memleketin huzurunu, milletin rahatını kaçırmış oluruz. Sonra ikinci mısraya bakın: «Feryat ettim günlerce, kimsecikler duymadı» diyor. Ya ben de duymasaydım?... O halde şu iki önemli meseleyi ele alacağız öncelikle: Birincisi, halkı gözyaşı sıkıntısından kurtarmak, ikincisi devletin dinleme küvvetlerini çoğaltmak. Şimdi ilkini düşünelim: Gözyaşı meselesini...

— Efendimiz, derlerdi Sultanın yakınları, halkı ağlatmanın en kestirme çaresi bildiğiniz gibi iğneden ipliğe yeni vergiler koymaktır.

— Hayır, diyordu hükümdar. Öyle bir sistem bulmalı ki hem sesler dinsin, hem herkes dilediği gibi gözyaşı döksün.

Her seferinde olduğu gibi, yine Maliye Nâzırı yetişti imdada:

— Emrederseniz kalkınma projemizi uygulayalım efendimiz. Önce birazcık ücretleri çoğaltalım, sonra her şeye vergi koyalım.

Boşveristan'da kurulu düzenin esası buydu zaten. Sultan evhama kapılıp sesler duymaya başladı mı, huzursuzluğun fukaralıktan doğduğu bilinir, hemen maaş ayarlamasına gidilirdi. Maaşların çoğalması da, bütçede büyük açıklar meydana getirdiğinden, dengeyi sağlamak için yeni vergiler icadedilirdi.

Oturup ayarladılar maaşları: Tabandaki memurun maaşı üç kuruştan, üç kuruş otuz paraya çıktı, tavandaki memurunki kat sayı hesabıyla üç liradan otuz liraya çıktı.

Ardından da vergiler bastırınca bir şenliktir başladı Boşveristan'da!

Haberi öğrenen dargelirli takımı sokağa dökülüyor, nereye gittiğini bilmeden bağıra çağıra yürüyordu. Sultanın duyu özelliğini yitiren kulakları bu sesleri duymadı ama, kaynaşan halkı nasılsa gördü. Yoldan geçen birine nedenini sordu.

— Neden olacak, diye tersledi adam, otuz paralık zamla bu otuz liralık vergi nasıl karşılanır?

Vatandaşa saygısı vardı Sultanın. Derdi olmasa yollara dökülmezdi bunca insan.

— Tabandan başlamak üzere maaşlara bir otuz paralık zam daha yapılsın, diye buyurdu, küçük dereceli memurun maaşı dörtbuçuk kuruşa; üst derecelininki kat sayı hesabıyla kırk lirayı buldu!

— Yahu bu ne iştir sıkıntıyı biz mi çekiyoruz, üst kademedekiler mi?... diye bağrışarak yine doldu taştı sokaklar.

Bir günde maaşlara iki kez zam yapan Sultan dinledi dinledi, kulağına en küçük bir şikâyet sesi gelmedi. Gerçi dışarda halk kaynaşıyor, sağa sola koşuşuyordu ama, nedense sesleri duyulmuyordu. Kuşkuyla çevresindekilere sordu:

— Neden kimsenin sesi çıkmıyor?

— İstirahat buyurunuz haşmetlûm, diye kavuk salladı saraylı. Gördünüz ya, son vergi ve zamlardan sonra kimsede ağız açacak hal kalmadı.

— Peki sokaktaki bu kaynaşma ne?

— Şenlik yapıyor olmalılar efendimiz.

Oysa insan sesinden durulamaz olmuştu ülkede.

Sultan yattı, uyuyamadı. Kalktı, can sıkıntısından yerinde duramadı. Halkının sessizliği yüreğine dokunuyordu.

— Ses istiyorum, bir şeyler söylenmesini istiyorum! diye emir çıkardı.

Saray erkânı çaresizlikle birbirlerinin yüzlerine baktılar.

— Valla haşmetlûm, diye boynunu büktü Maliye Nâzırı. İsterseniz bir maaş ayarlaması daha yapalım ama, bir insandan bundan fazla ses çıkmaz.

— Ne yaparsanız yapın, bana halkımın sesini duyurun!

Zam yaptılar, üzüntüden yatağa düşen Sultana halkın sesini duyuramadılar. İğneden ipliğe vergi koydular, duymasını sağlayamadılar. Anayasaya «Sultan duyuncaya kadar bağırmak mecburidir» diye madde koydular, umdukları sonucu alamadılar.

Aylarca dünyanın en ünlü hekimlerinin biri gitti, biri geldi saraya. Hiç biri devâ bulamadı. Olayların başından beri sesini çıkartmayan sarayın en tok sözlü adamı, sonunda kendini tutamadı:

— Gariplik toplumda değil, sizde Sultanım, diyerek baklayı ağzından çıkardı. Canı burnuna gelen halk sesinin yettiğince bağırıyor, milletin feryadından yer yerinden oynuyor, fakat bu sesi yalnız siz duyamıyorsunuz!

Kızmakla cellâdı çağırmak arasında bir kararsızlık geçirdi Sultan:

— Ne demek istiyorsun yâni?

— Demek istediğim şu ki, rahatsızlık sizin kulaklarınızda!

Kavuk sallayıcıların engellemelerine rağmen cebinden çıkardığı ilâcı Sultanın kulaklarına damlattı, duyduğu seslerin dayanılmazlığı karşısında neye uğradığını şaşıran haşmetlû, devletlû ve dirayetlû hükümdar, olduğu rivayet edilen o bir parçacık aklını oynattı!

Ancak yerine gelenler anladılar ki, Sultanlar halkın sesini duymamaya başladılar mı önce kendi kulaklarından şüphe etmeli, milletin Sultan çıldırtacak derecede bağırmalarını önlemek için de maaş ayarlamalarında kat sayıyı tabandan tavana değil; tavandan tabana doğru yükseltmeli.

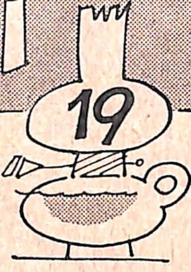
Vedat SAYGEL

Görevinden alınan bir öğretmen bakkal oldu. — Gazeteler —



— Kim öğretecek, bakkal amca öğretti!..

Selâhattin'in lâmbası



Yazan: SUAVİ SÜALP
Çizen: SEMİH BALCIOĞLU







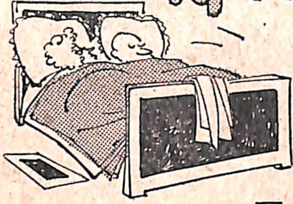






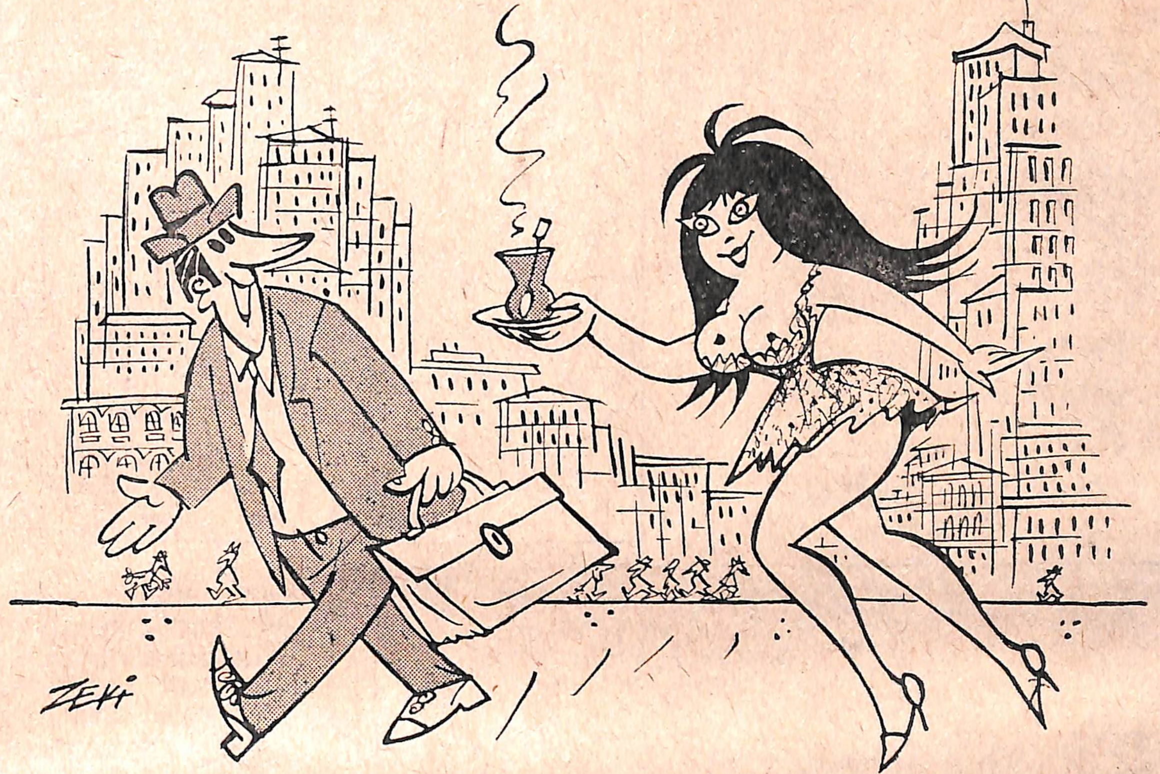






Bir sadık kadın

Çeviren: Süheylâ AYKUT



— Teşekkür ederim karıcığım.. zahmet ettin, ben dairede içerdim!..

MORİS:

— Karımın peşinde dolaşmaktan ne zaman vazgeçeceğinizi lûtfen bana söyler misiniz Frank? diye sorunca oyunlarını ve sohbetlerini bir anda kesen Büyük İş kabare müşterileri, merakla sesin geldiği tarafa döndüler.

Kabarenin barında bir kadeh içki ile günün yorgunluğunu üzerinden atmaya çalışan Moris'in, komşusu Frank'ı görmesiyle üstüne yürümesi bir olmuştu.

Frank'ın cevabı kısa ve sert oldu:

— Sen, herkesin bildiği bir boynuzlusun!

Sonra içini çekerek devam etti:

— Ama ne yazık ki, seni boynuzlu yapan ben değilim.

Kudurmuşcasına arkadaşının yakasına yapışan Moris:

— Ahlâksız herif! diye bağırdı. Karımı, kötü kelimelerle lekelemeye kalktığın için boğacağım seni! Onu kandıramamış olmanın verdiği kızgınlıkla ileri geri konuşmaya hakkın olmadığını anlayacaksın!

— Dur bakalım, hemen sinirlenme de, beni dinle... Bir erkek ne kadar güçlü de olsa, yine de biraz boynuzludur. Napolyon bile öyleydi... Sen neden olmayasın?

Moris, tuttuğu yakayı bıraktı:

— Bekâr olduğun için boynuzlu sayılmıyorsun da, başkalarına boynuz takmakla uğraşıyorsun değil mi?

— Ne yâni, karın seni bu gece bekliyor mu?

— Hayır. Yarın sabah döneceğimi sanıyor. Hem ister bekler, ister beklemez. Ne çıkar bundan?

— Şu halde vakit kaybetmeden evine dönsen iyi edersin.

— Şimdi de içime kuşku sokmayı deniyorsun, öyle mi?

— Beni dinle Moris. Seninle açık konuşacağım. Evet, karının peşinde koştuğum doğrudur. Bir insanın, kocası sık sık geziye çıkan güzel ve çekici bir kadın komşusu olursa, hangi erkek o kadına yalnızlığını unutturmaya çalışmaz?

— Rezil! Serseri!

— Hiç de öyle değilim dostum. Benim yerimde olsaydın bahse girerim sen de aynı şekilde davranırdın. Hattâ daha fazlasını bile yapardın.

— Peki sen ne yaptın?

— Sudan bahanelerle üç kere evinize gittim ve her seferinde de içerde genç bir yabancı erkeğin olduğunu gördüm.

— Musluk tamircisi, ya da postacı olabilirdi gördüğün erkek.

— Sen, musluk tamircisini, ya da postacıyı yatağında buldun mu hiç?

— Saçma!

— Elbette saçma... Ama ıhlamur istemek bahanesiyle size gittiğim gece yalnızlığından cesaret alarak biraz cüretkâr davranınca, şeffaf bir sabahlık içindeki güzel karın «Sus» anlamında parmağını ağzına götürdü ve gözleriyle yatak odasını işaret etti.

— Vay kahpe!...

— Maalesef öyle... Çünkü yatağında yatan erkeği gözlerimle gördüm!

İçtiği içkinin parasını veren Moris:

— Bekle biraz, diyerek öfkeyle çıktı gitti.

Diğer arkadaşlarına dönen Frank:

— Onu izleyelim, dedi. Başına bir felâket gelebilir.

Bir solukta eve varan Moris gürültü etmemeye çalışarak cebinden anahtarı çıkardı, kapıyı açarak içeri süzüldü. Sonra bir kedi sessizliğiyle yatak odasına yaklaştı, hızla odaya dalıp elektriği açtı! Karısı çığlık atarak yerinden fırladı. Evet, yalnız değildi kadın. Yanında yatan bir adam vardı ve bu adam yapılan baskına, atılan çığlıklara rağmen hiç oralı olmadı.

Sinirden yerinde duramayan Moris:

— İşte yakaladım sizi! diye soludu. Bu herif kim?

Çıplak vücutlu genç kadın tatlı bir sesle fısıldadı:

— Sen...

Elinin tersiyle karısını iten haklı koca:

— Sen beni, kendimi tanımayacak kadar sarhoş mu sanıyorsun? diyerek yatağa sokuldu ki, daldığı derin uykudan hâlâ uyanamamış olan yabancı kendisine gerçekten ikiz denecek kadar benzemiyor mu? Öfkesi tepesine çıktı:

— Uyur gibi yaparak kurtulacağını sanıyorsun ha? Ben seni şimdi yataktan çıkartmasını bilirim!

Sıkılı yumruğunu bütün gücüyle rakibinin suratına indiriverdi! Bir yumruk, bir yumruk daha... Bomba patlamasını andıran bir ses, odayı sarstı. Dördüncü yumruğu indirmeye hazırlanan Moris şaşkınlıkla baktı, az öncesine kadar yatağında yatan adam yoktu.

Karısı sitemle:

— Vuracaktın ama, tırnaklarını batırmayacaktın, dedi. Gördün mü yaptığını? Arthur'u patlattın!

— Patlattım mı?

— Patlattın tabiî...

— Koskoca adamı...

— Ay, şimdi bir de patlattığını inkâr mı ediyorsun? İşte parçaları...

Yerden topladığı birkaç lâstik parçasını kocasının avucuna bırakırken devam etti:

— Sana çok benzeyen bu büyük lâstik bebeği yaptırmasaydım geziye çıktığın zamanlar yokluğunu nasıl unuturdum, Frank gibi yılışık ziyaretçilerin çapkınlıklarından nasıl kurtulurdum? Zavallı Arthur'cuk, patladı işte!

«Leopold Massiera'den»

1970 YILINDA 4 MİLYON



İSTANBUL ATAKÖY'de

35 APARTMAN Dairesi

TÜRKİYE EMLAK KREDİ BANKASI

(Basın: 60176 - A - 20266 — 170)

AKBABA

Haftalık Siyasî Mizah Mecmuası

SAHİBİ:

Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden:

Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer:

Akbaba Matbaası

Fiyatı: 125 kuruştur.

YEDİ GÜN

PAZARTESİ

Konumuz, Kolera!

Biliyorsunuz, bir-birbuçuk ay önce adının duyulması, dünyayı korkudan titretmişti! Türk'lüğün verdiği güven duygusundan mıdır, yoksa milletimizin bir mikroptan korkmayacak kadar kahraman olmasından mıdır ne, hiçbirimizin kılı kımıldamamıştı.

El, mikropla gereken mücadeleyi etmiş, biz «Kolera tehlikesi diye bir şey yoktur. Her türlü tedbir alınmıştır» gibi demeçler vermiştik. Koskoca ülkede sesi en çok duyulan il de, İstanbul oluyordu.

Gazeteler, «Rusya'da başlayan kolera salgını, yurdumuzu tehdit ediyor» derken, Ankara'dan önce İstanbul cevap veriyordu:

«Koleraya karşı her türlü tedbir alınmıştır!»

Kolera, İran'a mı atladı? Tehdit, İstanbul'dan:

«Koleraya karşı her türlü tedbir alınmıştır!»

Irak'ta da fazla durmadı, atladı Suriye'ye... Arap dostlarımızdan en küçük bir şikâyet duyulmazken, İstanbul'un sesi duyuldu yine:

«Koleraya karşı her türlü tedbir alınmıştır!»

Eee, buna doğrudan doğruya «Tahrik yoluyla dâvet» derler.

Sonunda aldığımız tedbiri merak mı etti, yoksa kendi kendine, «Tedbirsiz ülkelere girmek erkekliğe yakışmaz» mı dedi, ne olduysa, elini kolunu sallaya sallaya gelip, İstanbul'u perişan etti!

SALI

Neden olacak?

Boğaz Köprüsünün plânını çizen firmanın, daha önce Avustralya ve İngiltere'de yaptığı her iki köprü de çökmüş.

Haberi fotoğraflarıyla veren gazeteler, «Örnekleri ortadayken, Boğaz Köprüsü neden bu firmaya verildi?» diye yayın üstüne yayın yapıyor, soru üstüne soru yağdırıyorlar.

İhaleyi yapanların sözcüsü değiliz ama, sorunuzu, birkaç soruyla cevaplayalım yine.

Bu işin tek yetkilisi siz olsaydınız ve her Allahın günü, «Geçit inşaatında meydana gelecek küçük bir kayma, Aksaray'ın çökmesine sebep olabilir.»

«Şiddetli bir deprem, İstanbul'da son on yıl içinde yapılan yeni binaların hepsini yıkabilir.»

«Küçük bir kıvılcım, Beyazıt-Eminönü arasındaki koca adayı yakabilir.»

«Üniversite Kitaplığı için açılan temel kazısında küçük bir çöküntü İETT. merkez binasını yıkabilir.» gibi bildiriler yayımlayan çeşitli kuruluşların uyarmalarını duyaydınız, neye karar verirdiniz?

Sanırız ya köprü yapımından vazgeçerdiniz, ya da, «Yıkılmaya namzet bir şehirde sağlam köprünün ne işi var?» deyip, aynı firmayı tercih ederdiniz!


Kolera geç teşhis edildi. — Gazeteler —

— Valla billâ, anam babam ölsün ki Kolera'yım yahu!..

ÇARŞAMBA

Günlük

«Meçhul hastalık» olarak başlayan salgının geçirdiği değişimleri, jet Bakanımızın teşhislerinden izleyelim:

Birinci gün üç ölü, hastaneler dolusu hasta!

Sayın Bakan konuşuyor:

«Salgın, kolera değildir!»

Aman aman ölüm olsun da, kolera olmasın.

İkinci gün, ölü sayısı yedi, hasta sayısı üçyüzün üstünde!

«Salgın, Salmonella grubundan Gastro Enterit'tir.»

Ölü var, yüzlerce hasta var ama, neyse ki hastalık yine kolera değil.

Onsekiz ölü, beşyüz hasta!...

«Klinik olarak kolerayı andırmakla beraber, hastalığın adı kolera değildir. Para-Tifo, ya da dizanteri olması muhtemeldir.»

Hay Allah razı olsun. Kolera sanmıştık da, bayağı korkmuştuk.

Ölü sayısı otuzun üstünde, hastaneler adam almıyor!

«Salgının, koleranın en hafif türlerinden sayılan Para-Kolera olduğu anlaşılmıştır.»

Oh oh, yine de doğrudan doğruya kolera değil ya...

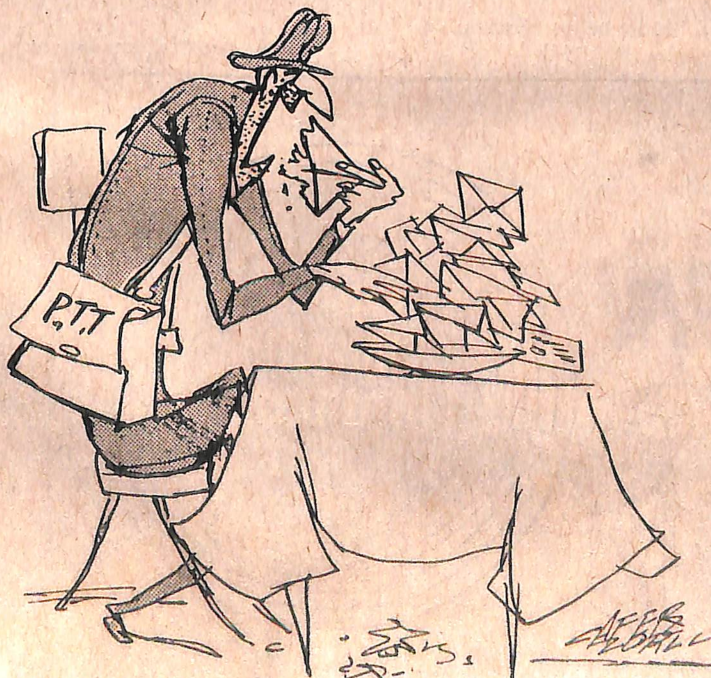
Kırkiki ölü, binyüz hasta!...

Nihayet baklayı ağzından çıkardı haspa:

«Parasını falan bırakın, bu düpedüz koleradır!»

Eee, sıradan bir sağlık adamıyla, koskoca bir Sağlık Bakanı arasında bu kadarcık bir ihtisas farkı olacak elbet.

Hastalığa kırk dakikada doğru teşhis koyanlara «Mütehassıs doktor» derler, daha bilgilileri teşhis için kırk kişinin ölmesini beklerler!



Posta müvezzileri açlık grevi yaptı. — Gazeteler —

Yazısız

PERŞEMBE

Bilânço

Üç partinin birleşmesiyle «Türkiye Millet ve Güven Partisi» resmen kuruldu.

Birleşmeye katılanlar, YTP, MP, GP. Parlâmentodaki temsilcilerinin toplamı: 29... Yine Feyzioğlu lider...

Şu Tanrının işine, adı geçen üç partinin gidişine bakın siz...

1969 seçimlerine her biri otuz-kırk parlâmenterle girdiler, tam bir yıl sonra 29 temsilciyi bir arada görebilmek için üç parti birleştiler!

CUMA

Diğerleri?..

«Türkiye'deki her on araçtan altısı, mutlak kaza yapıyor!»

Bunu bizim trafikçiler değil, Avrupa Konseyi açıklıyor.

Diğerlerinin ne yaptığını sorarsanız, onlar da yedek parça arıyor!

CUMARTESİ

Rekabet

Şehrin belli başlı dertlerinin altından kalkamayan İstanbul Belediyesi, Kadıköy'de bir «Örnek Pazar» kurdu.

Ne yapsın?...

Temizlikte İzmir'le; esnaf kontrolunda Ankara'yla aşık atamayınca garip, kurduğu Örnek Pazar'la sözde Ortak Pazar'a çıktı rakip!

PAZAR

Bir yenisi

Oto yedek parçasıydı, margarindi, inşaat malzemesiydi derken, piyasadan lüks lâmbası camı da yok olmuş.

Diğerleri neyse ama, satıcılar lâmba camını saklamakta yerden göğe haklı.

Lüksten vergi alınacağını açıklayınca hükûmet, lüksü lâmba sanıp hemen camını sakladı millet!

Zıkkımın kökü

MUZAFFER İZGÜ

— 45 —

— Günaydın.
— He işde, ondan desek. Amma ben deyim olmaz mı?
— Sen de usda!
— Bak bakiym, bacağı falan açık olmasın, ayıpdır.
Şöyle bir gözucuyla baktım:
— Tortop yatıyor.
— Zaten gendi top gibi. Şef efendi duymasın amma, tam gışlık avrat ha! Yaza heç mi heç gelmez. Amma gış dedin mi, hem döşşek, hem yorgan. Şişmanlar gafa dengi olurlar ya, bu nasılsa huysuz çıkmış. Boşuna şef efendiyi bi deri bi gemik bırakmamış. Dün o zamazingolar olunca herifin başının etini yedi. Bizim avrat böyle diyecek, o saat keserim vallaha. Niye lan bu memur milleti yuları hep avradın eline verir?
— Ne biliym ben Sefer ağa?
— Ben biliyorum, az gazandıkları için. Maaş az olunca, idare edemiyorlar, mecburen aylığı avradın avucuna sayıp sen idare et diyorlar. Vaziyet böyle olunca, önce maaş gediyor elden, sonra da yular, annadın mı yeğen? Gabahat hökümatta, yükseltecek bu heriflerin aylıklarını, hepsi gılibiklikden gurtulacaklar. Ben olsam hökümet yaparım vallaha, bu gadar herife yazık deel mi, avradın emrinde yaşıyorlar...
Arabanın etrafında bir dolanıp, lâstiklere baktıktan sonra:
— Ben şu arka sağdan şüpheliydim ya, ırzı gırık su goyuvermedi, dedi. Ee, basak gornaya, bu avradın uyanma saatını beklersek, öyleni buluruk. Neden dersen kalkmaz öylenden evvel. Böyle şişmesinin var bir sebebi hikmeti. Ya şef efendi eyice hüdayı nebatat, yâni ya ot, ya da avradın rahatı çok yerinde.
Kornaya bastı. Kadın sıçrar sıçramaz Sefer ağa:
— Günaydın'ı yapıştırdı.
Kadın anlamadı:
— Ne diyorsun? dedi.
Sefer ağa tekrarladı, diline yumuşaklık katarak:
— Günaydın diyorum, günaydın. Hani sizin evlerde sabahları derler de.
— İyi, günaydın... Gitmedik mi biz gece?
— Yok, yengem rahat uyusun diye heç gıpırdatmadık arabayı yerinden.
— Amma rahat uyudum ya!...
— Yenge, birinci sınıfdır. Yaylı goltuk mübarek.
— Kütük kütük... İki sandık...
Sefer ağa güldü:
— Ara sıra böyle yerlerde yatacan ki, mezeri anlayasın, dedi.
— Ağzını hayra aç!
— Lâf misali yenge!
— Bey nerde?
— Arkaya geçmişdir.
— Çağırsana bana onu!

Sefer ağa kornayı bir daha öttürdü:
— Şef efendi, şef efendi! diye bağırdı.
Şef, başını brandaların arasından çıkardı:
— Yenge hanım çağırıyor şef efendi... Günaydın, hanım gızlara da günaydın!
Şef aşağı inince, karısıyla bir şeyler fısıldaştılar. Sefer ağa:
— Çalı dutacaklar, dedi.
— Ne çalısı?
— Çiş oğlum, çiş. Tecrübeli Sefer ağan bilmez mi, bilir. Ee, biz daha yarım saat burdayık. Şindi gızlar da çalı dutmaya enerler.
Gerçekten aile komple olarak bir taşın arkasına gittiler. Sefer ağa bir cevher daha yumurtladı:
— Yarım saattan evvel gelmez bunlar, dedi. Niye dersen, memur milleti parayı az gazandığı için zor çıkarır.
Güldüm.
— Niye güldün lan? Gel biz şu fara gündüz gözüynen bi bakak! dedi.
Sağdaki farı söktük. O sırada aile yine komple olarak, önde anaları, arada yavruları, en arkada babaları tuvaletten döndüler. Kadın:
— Gene mi tamir? dedi.
Sefer ağa:
— Ufak iş, dedi.
— Allah daha büyüğünden saklasın, nasıl olsa geceyi yolda geçirdik.
Telin çıkış ucunu takip ettik. Altta, sonradan eklenmiş bandlı bir yer kopmuştu.
— Tamam, dedi Sefer ağa, ârıza ordan...
Teli tekrar bağladık, band yerine kâğıt sardık. Farları yaktık, ikisi de yandı.
— Top top, dedi Sefer ağa arabası için. Tekrar yerlerimize geçtik. Araba hareket etti.
— Nasıl, rahat uyudunuz mu? dedim Şengül'e.
— İyi oldu, dedi, bizim için bir değişiklik.
Birgül:
— Ama benim belim ağrımış, dedi.

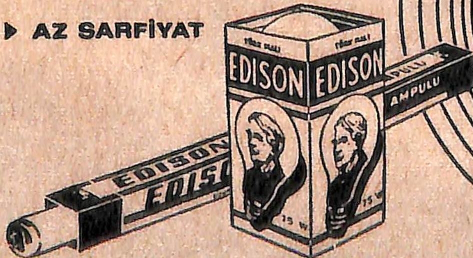
Oğlan da:
— Boynum, dedi.
Şengül sordu:
— Siz üşümediniz mi?
— Yoo!
Ereğli'de bir mola verip sabah kahvaltısı ettik. Sefer ağa tam beş bardak çay içti orada da... Neşesi yerindeydi:
— Bundan sonra dümdüz, diyordu, Allahtan kar da yok denecek kadar az.
Gece karanlıkta Konya'ya vardık. Gerçi gündüz gözüyle de varırdık ama, Sefer ağanın söylediğine göre böyle bir ârıza ilk kez başına geliyormuş. Tevzi makarasının bilmem neyi yalama olmuş. Aslında dünya yalama olurmuş ama, makaranın orası yalama olmazmış. Fakat akıl almaz, nasılsa olmuş. Onun da çaresini buldu Sefer ağa. İpler sardı, sakızlar yapıştırdı... Bu iş dört beş saatimizi aldı.
Konya uzaktan gözükünce kimbilir nasıl dua etmişlerdir şef efendiyle karısı:
«Nasıl getirdi bu araba bizi buraya?» diyerekten.
Belki Sefer ağa da hayret etmiştir bu mucizeye Konya'yı görünce:
«Ulan bu araba bu gadar yolu deper de nasıl gelir buralara?» diye.
Eşyaları indirdik. Şefle, yengeyle, kızlarla ayrı ayrı vedalaştık, haklarımızı helâl ettirdik.
— Yeğen, dedi Sefer ağa, gidek bı otele yatak!
Arabayı bir garaja bırakıp otele gittik. Yemeğimizi hemen otelin yanındaki lokantadan yedik ve erkenden uyuduk.
Sefer ağa sabahleyin dört döndü Konya'yı, Adana'ya bir iş bulurmuyum diye. Ama ne yük bulabildik, ne de insan...
— Gısmetten gayrısı olmaz, dedi... Ve gazladık Adana'ya.
Sefer ağanın keyfi yerindeydi. Bu keyif, hem arabaya güveni arttığı içindi, hem de bu kış günü böyle derme çatma bir arabayla uzun yola çıkıp üç beş kuruş kazandığı içindi.
— Yeğen, diyordu, bundan sona Isdanbıl'a bile giderik, yeter ki iş olsun.
— M........... e?
— Lan amma tutturdun sen şu M........... i ha? Yoksa bi sevdiğin mi var orda?
— Yok sefer ağa!
— Ne biliym, iki lâfının biri ora, sanki orda gaz ya guyusu varmış gibi. Allahıma bi iş bulup Isdanbıl seferi yapacan, ondan sona yatacan bi ay.
Diyemedim:
«Yahu Sefer ağa, biz ancak bir ayda İstanbul'a gider geliriz» diye.
— Hele araban biraz yeni olacak yeğen, yaz günü çekecen banadurayı, çekecen bamyayı, çekecen gabağı, para onda. Neymiş bizim daş gamyonculuğu, aynısı eşşeğin guyruğu gibi. Heç işde, aldığın parayı lâsdiğe ver, benzine ver, galmasın elde avuçda üç beş guruş. Revayı hak mı lan bu?... Dur yeğen, hele şu işler biraz düzelsin, şu arabayı bi elden geçirek, borçları morçları ödiyek, ondan sona bi yeni motor, bi yeni şanzuman, bi yeni defransiyel, ondan sona sür isdersen Ay'a. Allah kerim, gün doğmadan neler doğar demiş atalar! Allahın izniyle nasıl olsa boşuk, arkamızdan govalayan yok, dutarık gece sabah Adana'yı. Belli olmaz, bakmışın Ereğli'den, Ulugışla'dan bi iş de çıkar... Hele bi de öyle iş çıkdı mı, benzin beleşe ki, ne beleşe...
Bir türkü söylemeye başladı. İlk kez sigara uzattı keyfinden bana:
— İçmem, dedim.
— İç lan işde, dumanı tütsün!
Yaktım sigarayı... Mavi dumanların ardından Raziye'yi gördüm. Siyah mantosuyla karların arasından el kaldırıyor bize:
«Beni de alın!» diyor.
Alıyoruz... Sefer ağaya:
«Artık M. .... e gitmemize gerek kalmadı» diyorum.
«Niye?» diye soruyor.
«İşte Raziye bu!» diyorum.
«Sahi bu mu?» diyor.
«Bu ya...»
«Çok güzelmiş lan, niye uçurdun böyle bir kekliği elinden?»
«Okuyup adam olmak için...»
«Oldun mu?»
«Mâvin oldum ya...»
«Arslan gibi, arslan... Ama yazık etmişin, hem gendine, hem de gül gibi gıza... Peki peki, üzme tatlı canını. Ben buradan hemen iniym, siz binin gedin, nereye gederseniz gedin... İsderseniz şöyle bi yol kenarına çekin, sevişin. Sevişin ya, özlemişinizdir biribirinizi... Golay mı bu, ayrılık yakar insanı, yakar, darı kebabı gibi yakar...»
Sefer ağanın sesiyle irkildim:
— Daldın lan gene yeğen, diyordu.
— Öyle mi?
— Heyya... Var oğlum senin bi derdin, hem de deyim mi sana, vallaha billâha gız derdi. Biz gaçın gurrasıyık?
Pofladım...
— De hele yeğen...
— Ne deyim, ayrıldık ki, o biçim ayrıldık.
— Ayırır gahbe analılar, ayırırlar... Sanki den sırf bu iş için gelmişdir dünyaya, onu bundan, bunu ondan ayırsınlar.
— Ama gabahat benim...
Bu sırada bir cayırtı koptu arabanın ardından... Zavallı pas yığını, sarsıldı sarsıldı, durdu... Sefer ağanın bir anda neşesi yok oldu. Motor kendi kendine istop etmişti. Önce hiç kıpırdamadı Sefer ağa yerinden, sonra:
— Acaba n'oldu ki? dedi yüzü sapsarı...

(Devamı var)

EDISON

BOL IŞIK ▶ AZ SARFİYAT

gün ışığını aratmaz!



1879'da elektrik ampulünü icad eden Edison

(İlâncılık : 138 — 171)





— Eller yukarı... Cepler dışarı!..

Trenler

Uykusuz geçen bir gecenin sabahında öfkeyle otel kâtibini çağıran turist:

— Sizden, tren gürültülerinin işitilmeyeceği bir oda istemiştim, dedi. Oysa bütün gece lokomotif sesinden gözümü yummadım!

— Yanılıyorsunuz mösyö, diye ellerini oğuşturdu kâtip. Duyduklarınız, lokomotif sesi değildir. Bitişiğimizdeki şantiyenin gece postasında çalışan Alman işçileridir. Çok terbiyeli kimseler olduklarından biribirlerine tuğla verirken durmadan, «Biteşön, dankeşön, biteşön, dankeşön, biteşön, dankeşön» derler.





— Kalbiniz kuvvetliyse bu hizmetçiyi tavsiye ederim!..

Ne ayıp

İkinci çocuğunu dünyaya getiren madam Dupont, haberi on yaşındaki kızına nasıl vereceğini düşündü taşındı, sonunda ninelerden kalma usulde karar kıldı:

— Artık senin de küçük bir kardeşin var yavrum, dedi. Dün gece bir leylek getirdi onu bize.

Küçük kız hayretle bağırdı:

— Ne diyorsun anne? Babamın seni bir leylekle aldatacağı dünyada aklıma gelmezdi!

★

Prensip

Genç kız sordu:

— Evlenme teklifinizi kabul etmezsem ne yaparsınız?

Erkek cevap verdi:

— İntihar ederim!

— Aman Allahım!... Fikrinizi değiştiremez misiniz?

— Katiyyen! Bu gibi durumlarda daima intihar ederim!

★

Bilgili kaptan

Küçük vapur, sâkin sâkin yol alıyordu. Yolculardan biri kaptana sordu:

— Yolculuğumuzun tehlikeli bir tarafı yok değil mi kaptan?

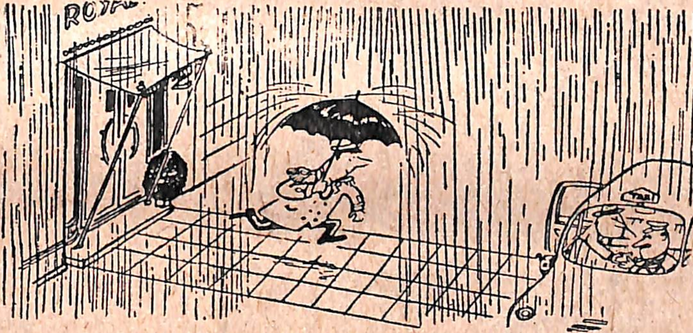
— Hayır, diye cevap verdi kaptan. Ben bu denizin bütün özelliklerini bilirim. Neresi sığdır, nereleri kayalıktır, gözü kapalı gösterebilirim.

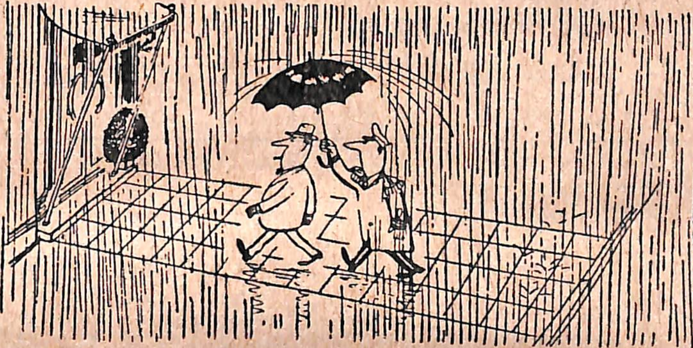
O anda korkunç bir çatırdama oldu ve ardından kaptanın sâkin sesi duyuldu:

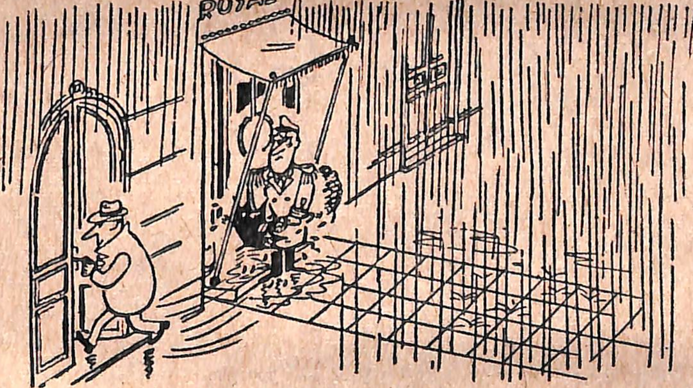
— Bakın, işte adını ettiğim o kayalardan birinin üstündeyiz şimdi!



Yazısız







Yazısız

Teselli

Ünlü iş adamı Edvard'ın biricik kızı, şoförüyle kaçmıştı. Büyük bir skandaldı bu. Son derece öfkelenen baba kaçak âşıkları günlerce aradı, fakat izlerini hiçbir yerde bulamadı. Yine böyle bir günün akşamı umutsuz ve yorgun evine dönünce, kocasının durumuna son derece üzülen eşi, teselli gereğini duyarak yanına sokuldu, şefkatle erkeğinin saçlarını okşadı ve:

— Seni üzgün görmek beni de üzüyor sevgilim, dedi. Biricik kızımızın evini terketmesi elbette hoş değil. Fakat, farzet ki bu kız senden değil. Eee, senden olmayan bir kız için de kendini neden harap edersin bilmem ki!

★

Yemek

Fokur fokur kaynayan büyük tencerenin kapağını kaldıran zenci şef, içerden gelen, «Ah, of, aman!» seslerini duyunca, kepçeyle yanına sokulan onüçüncü karısına:

— Koy onu yerine, dedi. Görmüyor musun, daha pişmemiş!

★

Öc

İki şarkıcı konuşuyorlardı. Biri:

— Dün gece dayınların dâvetindeydim, dedi. Peşpeşe tam yedi şarkı söyledim onlara.

Beriki sevinçle:

— Çok iyi yapmışsın, dedi. Zira kötü bir şeyle karşılaşmalarını öylesine istiyordum ki!...

Rüya

Sabah karanlığında kocasını uyandıran madam Olive:

— Çok güzel bir rüya gördüm, dedi. Sen at yarışlarında kazanmışsın ve bana geçen hafta Paradis caddesindeki kuyumcuda gördüğümüz pırlanta bileziği almışsın. Pırlanta görmek neye yorulur acaba?

Kocası gülümseyerek cevap verdi:

— Bu gece anlarsın sevgilim.

Aynı kaşam bürodan eve dönen adamın elinde süslü, küçük bir paket vardı. Kadın paketi alırken:

— Oh sevgilim, dedi, içindeki, rüyada gördüğüm pırlanta bilezik mi yoksa?

Sevinçten titreyen parmaklarıyla paketi açtı, içinden «Rüyaların Yorumu» isimli bir kitap çıktı!

Sarhoşlar

Gazinoda iyice kafaları çeken iki Paris'li, iki yana yalpalayarak rayların üzerinde yürüyorlardı. Bir gürültü oldu, bir düdük öttü, telâş ve korkuyla sığındıkları duvar dibinde şaşkınlıklarının geçmesini beklerken, önlerinden ışıl ışıl bir tren geçti.

Sarhoşlardan biri:

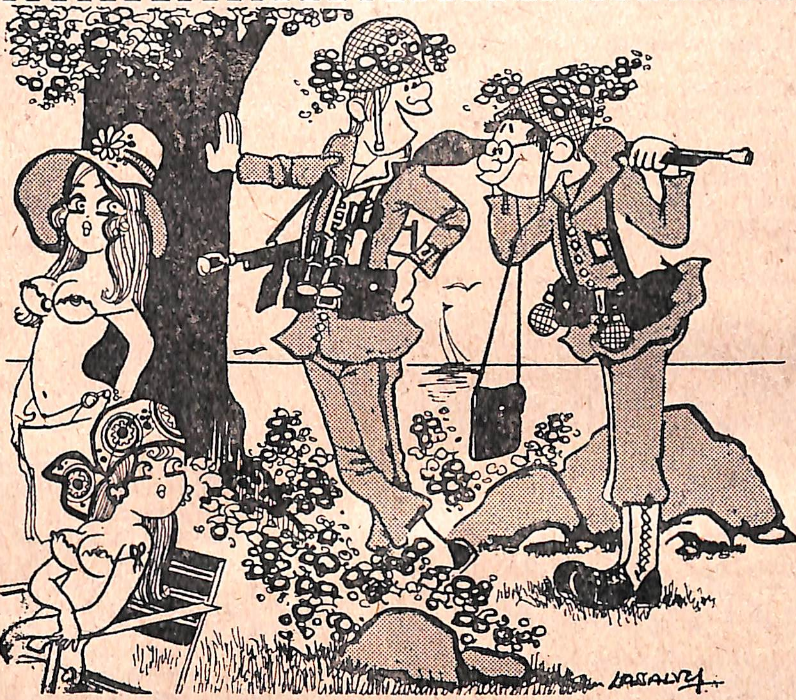
— Vay canına, dedi. Güzel bir şehir ama, ışıklandırılış şekli oldukça garip!

— Haklısın, dedi arkadaşı. Kontak mı oldu, ne... İlk ev ateş aldı!

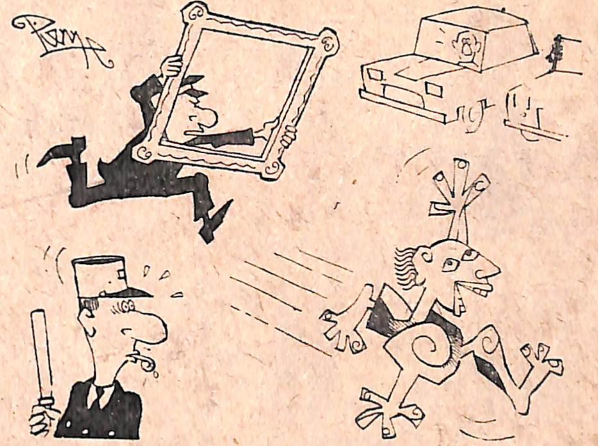


— Soyunursam bana da bir buket çiçek çizer misiniz?!.

Dünya Karikatürleri



— MANEVRA TABİRİYLE "GÖĞÜS GÖĞÜSE GELMEK" BUNA DENİR İŞTE ARKADAŞ !..



— YETİŞİİİİN... BİR PİCASSO KAÇTI !..



— DOLGULARIN SAĞLAM OLUP OLMADIĞINI ANLAMAK İÇİN ŞİMDİ SİZİ ÖPECEĞİM !..

Aşkta mizah

PROFESYONEL AŞK.



ROL İCABI AŞK.



ASKERÎ AŞK.



YASAK AŞK.



SPORTİF AŞK.



DAĞCININ AŞKI.



MÜZİK MERAKLISININ AŞKI.



İSTANBUL 1962
GALATA 1962
K.GÜMRÜK 1962
ÜSKÜDAR 1962
OSMANBEY 1962
KADIKÖY 1962
İZMİR 1962
ALSANCAK 1962
BARTIN 1962
ARNAVUTKÖY 1962
İzmir ÇARŞI 1962
SİLİVRİ 1962
ADANA 1962
BEYOĞLU 1962
YENİŞEHİR 1962
POLATLI 1962
KIRIKKALE 1962
KONYA 1962
SAMATYA 1962
ESKİŞEHİR 1962
İzmir BAŞDURAK 1962
İstanbul AKSARAY 1962
ÇEMBERLİTAŞ 1962
ŞİŞLİ 1962
İzmir KAPILAR 1962
Ankara ANAFARTALAR 1962
Ankara MALTEPE 1962
Ankara DÖRTYOL 1962
SAGMALCILAR 1962
ZEYTİNBURNU 1963
G.OSMANPAŞA 1964
SAFRANBOLU 1964
KARABÜK 1965
SİLAHTARAĞA 1966
UNKAPANI 1966
ÜMRANİYE 1967
ÇORLU 1967
Bursa M.KEMAL PAŞA 1967
BAKIRKÖY 1967
HAYRABOLU 1967
Ankara TOPRAKLIK 1968
SİNCAN 1968
Ankara ABİDİNPAŞA 1968
İstanbul SAFRA 1968
PINARHİSAR 1968
Ankara KARŞIYAKA 1969
İZMİT 1969
Ankara İSKİTLER 1969
KOCA M.PAŞA 1969
SARAY 1969
İzmir YEMİŞÇİLER 1970
İstanbul YEŞİLTEPE 1970
MURATLI 1970
ZONGULDAK 1970
BURSA 1970
BANDIRMA ?
DENİZLİ ?
İstanbul FİKİRTEPE ?
İzmir KARŞIYAKA ?

Şubelerimiz emrinizde ve hizmetinizdedir.

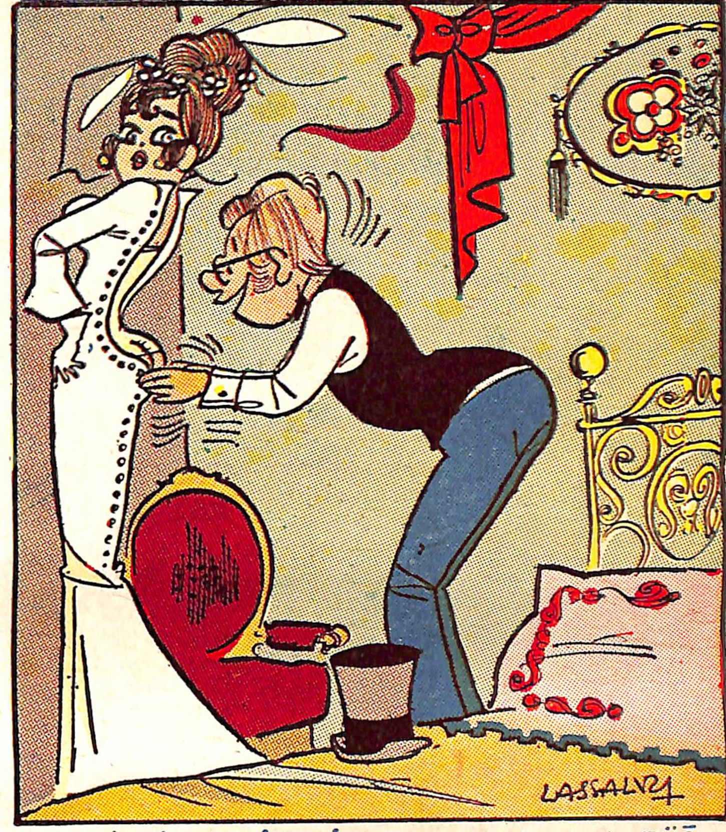
ANADOLU BANKASI

(Feza Reklâm : 1097 — 172)

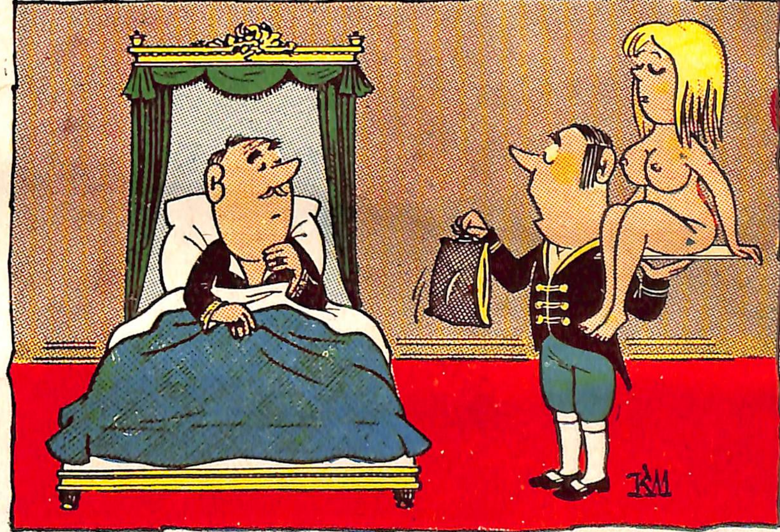
Akbaba



— SON NIŞANLIMI ÇILGINCA SEVİYORDUM ... TAM EVLENECEĞİMİZ SIRADA BABASI İFLÂS ETMESİN Mİ !..



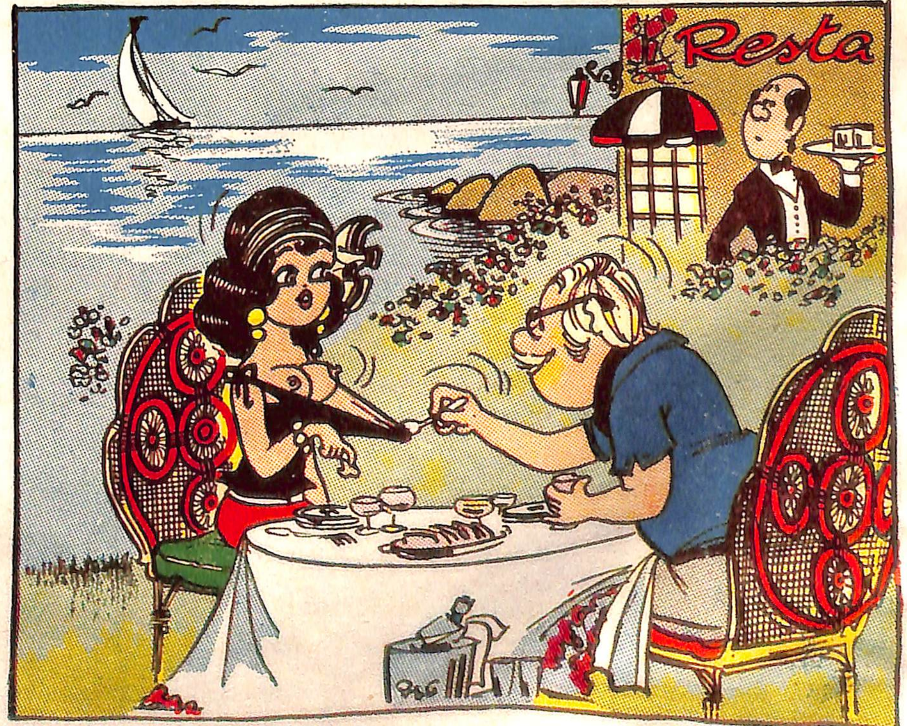
— GELİNLİK ELBİSESİNE BU KADAR ÇOK DÜĞME YAPTIRILIR MI CANIM ?



— BEYEFENDİ, BU GECE YATAK ISITICILARINDAN HANGİSİNİ İSTİYORLAR ?..



— BİLİYORUM, İKİZLERİ GÖRMEK İÇİN SABIRSIZLANIYORSUNUZ . HADİ, GELİN DE GÖSTEREYİM !..



— AMAAAN !.. SİZİN KADAR OBURUNU DA HİÇ GÖRMEDİM ...